MORIR
(UN MOMENT ABANS DE MORIR)

SERGI BELBEL

Lloc Diferents espais d'una ciutat.

Temps Ara.

Personatges Guionista
Dona
Heroïnòman
Germana
Mare
Filla
Malalt
Infermera
Senyora
Dona policia
Home policia
Motorista
Assassí
Víctima

Primera part

Morir...

ESCENA I

Interior. Butaques. Guionista *i* Dona.

Dona- Ahir vas aixecar-te a mitjanit.

Guionista- A les dues de la nit.

Dona- Per al cas és el mateix, jo dormia, vas encendre el llum, et vaig sentir remugar, et vas aixecar i vas deixar el llum encès.

Guionista- No remugava.

Dona- Remugaves.

Guionista- No.

Dona- Sí.

Guionista- No remugava. Només parlava en veu alta.

Dona- Per al cas, és el mateix.

Guionista- Ahir vaig treballar.

Dona- Què?

Guinista- El que sents.

Dona- Oh, me n'alegro!!

Guionista- Oh. Ara te n'alegres.

Dona- Oh, i tant que sí! Ahir vas treballar!

Guionista- Ahir vaig treballar. De dues a set de la matinada.

Dona- No et vaig sentir quan vas tornar.

Guionista- Ho sé. Roncaves.

Dona- Explica'm què vas fer.

Guionista- Roncaves com un home.

Dona- Després de tot un any! Saps què vol dir, això?

Guionista- Tot un any?

Dona- Un any o més, no? Que no et sortia res. Sense fer res.

Guionista- Sense fer res?

Dona- Sí, res. Va, explica-m'ho.

Guionista- Em fa no sé què.

Dona- Per què?

Guionista- És només una idea.

Dona- Bé, me'n faig càrrec. Només la idea. Això és l'essència. Si tens tota la idea, la resta, la resta és només... digestió.

Guionista- Què? Digestió? Què dius? Digestió de què?

Dona- Ai, no ho sé, em sembla que és una frase que he sentit en alguna banda, "la resta és digestió"; trobo que és una frase divertida i no és difícil d'interpretar, saps?, jo sempre la dic als meus pacients quan han aconseguit de passar el primer estadi de la síndrome, que és el que realment costa de superar, "la resta és digestió", els dic, com volent dir que passat allò, les coses van soles, com una digestió. Si ahir et va venir la idea, que és el més difícil, a partir d'avui només l'has de deixar madurar i donar-li paraules, imatges, què sé jo, el que feies sempre, el que fins ara fa un any havies fet sempre; per tant, a partir d'ara mateix s'han acabat les angúnies i les nits en blanc i les visites al psiquiatre i les pastilletes del dimoni i ja pots trucar un productor i li dius que tens un guió enllestit per fer una pel·lícula fabulosa i talla'm ja d'una vegada, que vull que m'expliquis la història.

Guionista- No tinc cap guió enllestit, ja t'ho he dit.

Dona- Mira que ets pesat, de debò.

Guionista- A més a més, no crec que t'agradi gaire.

Dona- De segur que m'encanta.

Guionista- No és cap comèdia.

Dona- Millor. Ja n'hi ha prou, de comèdies de baixa estofa que enganyen la gent. Millor.

Guionista- A algú pot semblar-li una història reaccionària.

Dona- Què dius, ara.

Guionista- Però en el fons no és una història reaccionària.

Dona- Ah. Millor. De fet, no sé el que significa "una història reaccionària", no crec que n'hi hagi, d'històries "reaccionàries", hi ha persones reaccionàries, partits reaccionaris, tendències i ideologies reaccionàries, però, històries? ai, no sé.

Guionista- Vull dir moralista.

Dona- Ah, ja. Bé, n'hi ha de molt bones, d'històries moralistes. Jo te'n podria explicar un munt, les visc cada dia, ja ho saps. Ben mirat, no sé com no t'inspiren per fer un bon guió els casos que tractem al Centre, són autèntics, no melodrames barats com els de la televisió o els d'algunes pel·lícules que m'estimo més no mencionar, de fet, només cal llegir el diari, és esfereïdor, avui, sense anar més lluny, han trobat un...

Guionista- Vols que te l'expliqui, sí o no?

Dona- Saps que sí.

Guionista- Bé.

(Pausa.)

Dona- Què?

Guionista- És la història d'un noi de disset anys que va un... Bé, és un dissabte al vespre. No. A la nit. Bé, imagina-t'ho. Són les tres de la nit d'un dissabte. Un carrer ple de bars i locals

nocturns. Un noi surt amb uns amics. Amb un col·legues. Va mig borratxo. Aquella mateixa tarda ha trencat amb la seva noieta. Ha anat a la discoteca a desfogar-se. A lligar. Bàsicament, a lligar. De fet, la seva vida només consisteix a fer de missatger d'una pizzeria per tota la ciutat i a intentar follar-se jovenetes més o menys bufones, més aviat ximpletes, els caps de setmana.

Dona- Té una noieta i al mateix temps es lliga jovenetes?

Guionista- No. Bé. Sí. No ho sé. Em deixes continuar?

Dona- Sí, sí, és clar.

Guionista- Sí. Doncs això. Bé. Imagina-t'ho. La sortida de la discoteca. Els seus amics volen marxar a les seves cases respectives. Ell no. De fet, volia lligar i no ha lligat. Ell vol continuar la festa. Proposa als seus col·legues d'anar a qualsevol altre bar musical. Agafen les motos. Ell diu: "seguiu-me". I engega la moto i surt embalat. Se salta un semàfor vermell per fer-se l'intrèpid davant els seus companys i pel carrer transversal passa un cotxe a tota marxa. El xoc és inevitable. El noi no duu casc. La mort és inevitable. Però just a l'última dècima de segon abans de la topada, tot s'atura. Tot es congela. Algú, no els àngels, ni el cel ni déu ni cap providència, senzillament *algú* atura aquell etern segon que ha d'acabar precipitant el jove cap a una mort brutal. Així, tot aturat, una veu sorgida del no-res demana al noi que baixi de la moto i reposi uns instants sobre l'asfalt. Res no es mou. La moto es troba suspesa a l'aire. El conductor del cotxe, petrificat, té la boca oberta, perquè ja s'ha adonat del que succeirà mil·lèsimes de segons després, i ja crida. El noi, des de la vorera, contempla el quadre amb estupor i incredulitat. És com una fotografia. Però, contràriament a la resta de la gent, la resta del carrer, la resta del món, ell té llibertat de moviment. Mira el cel. Comença a sospitar que la veu que li ha ordenat baixar de la moto...

Dona- Ordenat?

Guionista- Que l'ha convidat a baixar de la moto és segurament el déu aquell del qual tant parlen els seus pares. Però la veu li diu: "No. No sóc Déu. Ho lamento. Sóc, si es pot dir així, el teu futur. No cal que miris enlaire. No sóc enlloc. Sóc només aquí, amb tu. Relaxa't i abandona't a un llarg viatge". El noi s'espanta i per uns moments es pensa que allò és la mort. S'aixeca sobtadament i vol fugir. "No!", li diu la veu, "no t'aixequis, t'equivoques...".

Dona- Frank Capra.

Guionista- Vols callar?

Dona- Ai, si no és una crítica, és més aviat un elogi.

Guionista- Doncs te'l guardes per al final, quan et demani l'opinió.

Dona- Perdona.

Guionista- Ja m'has tallat.

Dona- "No. No t'aixequis. T'equivoques", deia la veu.

Guionista- Sí.

Dona- I què?

Guionista- "T'equivoques. Això no és la mort." I ell pregunta: "Aleshores, què és això?". I la veu respon que és un judici. El seu propi judici.

Dona- Metàfora de la mort.

Guionista- No. No entens res. He parlat primer d'un viatge.

Dona- Tu?

Guionista- No. La veu. Li havia dit de fer un llarg viatge. Sí. El noi ha d'abandonar-se al viatge del seu hipotètic futur.

Dona- No entenc res.

Guionista- Oh, el viatge que el noi ha de realitzar és, en poc temps, de forma fragmentada i amb salts progressius, una sèrie de visites, per dir-ho així, a moments no especialment rellevants del seu futur, del seu hipotètic futur, suposant que aquella nit l'accident mortal no hagués tingut lloc.

Dona- Dickens, *Un conte d'hivern*.

Guionista- M'és ben igual... Bé. Com que, de totes maneres, aquest futur no deixa de ser un futur inventat, proposo al noi que...

Dona- Qui?

Guionista- Qui, què?

Dona- Qui proposa?

Guionista- La veu.

Dona- Ah.

Guionista- La veu proposa al noi de *dissenyar* prèviament al viatge un model estàndard de vida futura. Així, la veu li pregunta: "Si sovrevisquessis, com t'agradaria viure?" El noi respondrà: vull ser multimilionari, tenir totes les dones que vulgui, xalets, mansions, cotxes, de tot. "Això és el que vols?" Això és el que vull. Aleshores comença el viatge. Comença aleshores realment la pel·lícula.

Dona- Ja era hora.

Guionista- Què? No veus que tot això només passarà en sis o set minuts?

Dona- Ah, perdona, perdona.

Guionista- Amb aquest viatge comença, doncs, *la pel·lícula*. D'acord? El noi comença a viure escenes, l'una rere l'altra: fa l'amor incansablement cada cop amb una dona diferent, cada vegada més guapa, però cada vegada més bleda i insofrible; gaudeix de tots els luxes possibles, gent que li telefona a totes hores i el segueix pertot arreu, gent que el vigila i gent que l'ensabona per res. Però cada escena viscuda el deixa profundament indiferent. La major part del temps, no fa res. I com que no fa res, pensa. I el que pensa és: oh, quin desastre, ho tinc tot i sembla que no tingui res, estic sol i m'avorreixo. Així se succeeixen les escenes (n'hi ha d'haver de divertides)...

Dona- Sí.

Guionista- ... fins que arribem a l'última. L'última del viatge, vull dir, no l'última de la pel·lícula. És en un llit. El noi té noranta-tres anys. És un dia com un altre. I el noi, el *vell*, mor. És una plàcida, dolça i avorrida mort: senzillament s'adorm i no torna a despertar-se. Dels disset als noranta-tres anys: setanta-sis anys de benestar aparent. Setanta-sis anys de trista indiferència. I després d'haver-se vist morir en aquestes circumstàncies, tornem al lloc de l'accident imminent. Aleshores, la veu li planteja la qüestió, la gran qüestió sobre la qual haurà de definir-se. L'accident és mortal. La moto xocarà frontalment contra el morro del cotxe, ell sortirà volant i el seu cap s'estavellarà contra l'asfalt, el crani se li partirà en dos i la mort serà instantània, violenta, tràgica, rebel, terriblement poètica, sí, perquè és poètica i rebel la mort d'un jove avui dia als disset anys, un jove senzill, un jove qualsevol. Però la veu va més enllà. Li fa saber que hi ha una possibilitat d'evitar aquest final, la possibilitat que ben bé a l'últim moment el conductor del cotxe doni un cop de volant inesperat i eviti el xoc. Amb la qual cosa

ell sortiria completament il·lès encara que... encara que... això hauria de comportar... forçosament, *necessàriament*, viure la resta dels seus dies exactament de la mateixa manera que acaba d'imaginar: luxe, luxúria, llarga vida, opulència, superabundància i... buidor. Espantosa buidor. La tria és servida: la mort rebel, poètica, ara, aquí (serà recordat com un heroi pels seus amics), o la mort dolça, avorrida, indiferent, després de setanta-sis anys de dolçor, avorriment i indiferència. I aleshores, el noi, nerviós, desencaixat, crida: "No vull triar!". Però la veu, implacable, serena, li dóna només un moment, un minut, un instant. Per això la pel·lícula es diria *"Un moment abans de morir".* Durant aquest instant el noi sospesaria definitivament el seu passat, el seu futur -que ja coneix, ineludible futur, llarga vida, dolça mort, dolça vida que seria com una llarga mort- i el seu insòlit present -una lluita, un dilema, ser o no ser, un *judici* fatal. I llavors el noi tria...

Dona- Què?

Guionista- Escolta.

Dona- Què.

Guionista- Fa una estona que...

Dona- Què.

Guionista- ... em fa mal el braç.

Dona- Quin braç?

Guionista- Aquest.

Dona- Quina mena de mal?

Guionista- No ho sé, em fa mal. Escolta... potser... necessitaria...beure... alguna... el braç!

Dona- Què et passa.

Guionista- Em... em costa... respirar...

Dona- Vols alguna cosa?

Guionista- A... aigua, no sé... és... es... escolta...

Dona- Què? Què!

Guionista- Ho veig tot negre... el pit!

Dona- Truco a un metge.

Guionista- No, no te'n vagis!

Dona- Vaig a trucar.

(El Guionista *mor. Ella el sacseja.)*

Dona- Respira, respira, sisplau, respira!

Guionista- *Escena dos. Habitació d'un piset cèntric.* Heroïnòman *i* Germana*. Mirall, calaixera, tauleta, telèfon i altres mobles. Al fons, una porta que dóna a l'exterior. L'Heroïnòman s'està en un raacó, ajagut a terra, tapant-se les orelles amb les mans. La gerana és a l'altra banda de la porta, al replà de l'escala.*

Germana- He dit que m'obris o trucaré a la policia!

(Pausa)

Germana- Em sents?

(Pausa)

Germana- Sé que ets aquí i no m'importa res, t'ho juro, ara mateix me'n vaig a la policia a denunciar-te, saps perfectament que les coses han canviat, per sort, per sort han canviat, ja no van amb miraments, et poden ficar a la presó si te'n troben només una mica. Em sents?

(Pausa)

Germana- M'has sentit?!

(Pausa)

Germana- He dit que no m'importa res!

(Pausa)

Germana- Res, sents? Ni que siguem germans ni res!! Obre!!

Guionista- L'Heroïnòman obre. La Germana entra, empeny l'Heroïnòman i tanca violentament la porta. Sense dir-se res, comencen a barallar-se amb cops de peu, cops de puny, bufetades i empentes. L'Heroïnòman intenta treure fora la Germana, però ella el bufeteja, l'agafa pel braç, el redueix i el du a un racó de l'habitació.

Germana- No penso marxar, em sents? No penso marxar fins que no m'hagis escoltat.

Heroïnòman- Vés-te'n, estúpida, m'has fet mal, puta, puta, puta!!

Germana- No podem esperar més. Ens has mentit i ens has robat. Ho estàs engegant tot a la merda, sents?, tot, i no parlo només de les nostres relacions, al cap i a la fi això no té importància... Tot i que, si el pare... estigués viu... ja t'hauria mort ell mateix amb les seves pròpies mans.

Heroïnòman- Tu ets una germana? Això és una germana?

Germana- Calla.

Heroïnòman- No ho ets.

Germana- Calla!

Heroïnòmna- No ho ets.

(La Germana *torna a bufetejar-lo. Ell la mira. Està suant.)*

Germana- Escolta'm bé.

Heroïnòman- Vés-te'n.

Germana- No. M'has obert la porta. Per tant, sé que encara t'importo una mica. T'he amenaçat i aquesta vegada és de debò. Ho hem parlat i hem decidit de pagar-te una estada en un centre important.

Heroïnòman- Ha estat teva la idea o de l'altra puta?

Germana- Com tornis a pronunciar aquesta paraula et juro que en lloc de gastar-me els diners en tu, gastar-nos-els per tu, per salvar-te, imbècil, per salvar-te, et trenco ara mateix aquí mateix les cames perquè no puguis escapar-te i vaig de dret a la comissaria i et denuncio. Com pot ser? Però, tu saps què vol dir, puta? Saps què vol dir? Les putes no se'n gasten, de diners, pels altres, en *cobren* a costa del plaer dels altres. Sóc una puta, jo, que he de sacrificar-me per ajudar-te? És una puta, també, la teva germana gran que t'ha fet de mare, que ens va fer de mare!? És una puta, ella també? Com pots insultar-nos, com pots insultar-nos així, a mi, i sobretot a ella, que està destrossada amb tot el que li acaba de passar, tot el que ha passat, tota aquesta desgràcia, i tu sense dir-li una sola paraula de consol, ni un sol gest de consol per part teva, de qui més ho necessita, d'això t'ha servit estudiar tanta filosofia, imbècil? No has estudiat què és el consol, la pèrdua, l'abandó, no saps que està destrossada per dins i a sobre hem de suportar veure com et destrueixes? És això el que vas aprendre a la universitat, aprendre a destruir-te, imbècil?!

Heroïnòman- Aneu. Aneu a la policia. No tinc res. Aquí no hi ha res. Fa temps que ja no tinc res.

Germana- No em facis riure. T'has mirat al mirall? T'has mirat al mirall? Vine, vine, vine i mira-t'hi bé.

Heroïnòman- No.

Germana- He dit que vinguis! Mira't, si tens valor. Mira't. He dit que et miris!!

Guionista- *La Germana ha arrossegat pels cabells violentament l'Heroïnòman i l'obliga a alçar el cap davant un mirall.*

Heroïnòman- Em fas mal.

Germana- Digue'm. Què hi veus?

Heroïnòman- Res.

Germana- Què hi veus?!

Heroïnòman- Jo. Tu. Res.

Germana- Mira't la cara. És aquesta la teva cara? És aquesta, la cara que tenies fa tres anys, si és que encara te'n recordes? No. Aquest no ets tu.

Heroïnòman- Sóc jo. Sé perfectament que sóc jo.

Germana- Ets una mitja merda, menys que zero, aquesta és la cara d'un cadàver.

Heroïnòman- No. És la meva cara. Vosaltres dues sí que sou dues mòmies. Ha!, ha!, ha!

(La Germana l'estira violentament dels cabells i el fa caure a terra.)

Germana- Escolta'm bé. No t'ho tornaré a repetir. Estem disposades a pagar-te una bona temporada al millor centre de desintoxicació del país. És només a deu quilòmetres de la ciutat. En un lloc sa i agradable. Nosaltres t'hi volíem dur a la força, però això no ho accepten. Malauradament, cal que el malalt *vulgui* recuperar-se per poder-hi ingressar.
Heroïnòman- Malalt? Quin malalt?

Germana- Escolta'm. No et pensis que em ve de gust posar-me melodramàtica, saps que no m'agraden els drames: no volem més morts a la família, sobretot quan poden evitar-se. Ja estem prou desfets i no en tenim, per pagar tants psiquiatres.

Heroïnòman- No hi aneu, doncs.

Germana- Només volem ajudar-te. Has d'acceptar. Has de donar el teu consentiment. Ho faràs?

Heroïnòman- No tens set?

Germana- Ho faràs?

Heroïnòman- Vols un whisky, borratxa?

(Pausa.)

Heroïnòman- Bé, doncs jo sí.

Germana- Sí, què?

Heroïnòman- Que sí que en vull un. A veure. On és, l'ampolla? La veus tu, germaneta? Si la veus, digue-m'ho. Només en vull fer un traguet. Saps que el whisky cura més que cap psiquiatre? Digue-li això a la germaneta teva que et va fer de mama -a mi també, ja me'n recoooooordo-, doncs digue-li que no se'ls gasti tant en senyors amb bata blanca que t'aguanten el rotllo i prou i que una bona ampolleta de whisky li farà oblidar tota la merda, i només ha d'anar per ordre de records, per la mama morta tan jove, un glopet; per fer-nos de mama a nosaltres, un altre glopet; per casar-se amb un inbècil, un altre glopet; per quan l'imbècil la va prenyar i al cap de tres dies se'n va anar amb una altra, un altre glopet; pel disgust que li va donar el seu germanet quan en lloc d'estudiar dret va estudiar filosofia i es va convertir en un immoral i en un... etcètera, un altre glopet; per quan se li'n va anar a l'altre barri la criatura, un altre glopet, i t'asseguro que després de tots aquests glopets s'ha oblidat de tot, li fot una cossa al de la bata i a tu t'engega a la merda i em truca a mi i ens anem de farra, és clar que també li diria que provés el millor... però callo, en el fons dec estimar-la una mica, perquè no sé si recomanar-li això... Oh, mira, l'ampolla és buida. Oh. No tinc whisky. No tinc diners. Dóna'm alguna cosa. Se m'ha acabat el whisky i com que ara faig bondat... Oh. Dóna'm diners i vés-te'n. Em trobo bé, t'ho juro, germaneta. Tens alguna cosa? Vés-te'n, sisplau, germaneta, estic una mica nerviós.

Germana- No. No fins que no em diguis que sí.

Heroïnòman- No, què. Sí, què. No fins que sí, què. No et facis embolics, germaneta.

Germana- Para de dir-me germaneta!!

Heroïnòman- Que sí, què?

Guionista- *La Germana torna a bufetejar l'Heroïnòman, amb més força. Aquest cau a terra.*

Germana- Ja no saps ni què dius ni què fas.

Heroïnòman- Saps què vaig aprendre de la filosofia? Que tu et fas les teves pròpies regles, i ara la meva regla és que després d'aguantar pallisses i merda que et cau a sobre, arriba un moment en què quan em peguen, pego, saps? Aquesta és la meva regla *ara*. O sigui que fot el camp. Fot el camp d'aquí abans que el teu estimat germanet tan delicat que anava per a pensador passiu passi a l'acció i agafi qualsevol ganivet o trenqui aquesta ampolla i te la clavi al coll o al ventre, m'has sentit?!!!

Germana- Em fas pena.

Heroïnòman- M'has fet mal.

Germana- Espero la teva trucada.

Heroïnòman- Què.

Germana- Dient que sí. Demà mateix. Si no, la policia.

Guionista- *La Germana surt. L'Heroïnòman llança una escopinada contra la porta. Amb una mena de rampell violent, camina per l'habitació donant puntades de peu als objectes.*

Heroïnòman- Aquestes putes! Em volen fer mal! Putes velles!! Mòmies! Mortes!!! Per què em volen fer mal?!! Mal!! Mal!!

Guionista- *Va cap a una calaixera. L'obre. Remena l'interior d'un calaix i llença a terra tot el que conté. Aixeca amb fúria una mena de doble fons i treu una, després dues, tres, quatre paperetes d'heroïna i una de cocaïna. Obre la papereta de cocaïna, estén el polsim en dues ratlles al damunt de la calaixera i les esnifa. D'un altre calaix treu els instruments per preparar-se una dosi d'heroïna. Xeringa, cullera, encenedor, goma elàstica. Agafa una ampolla de qualsevol beguda alcohòlica i intenta obrir-la. No ho aconsegueix, trenca el coll de l'ampolla contra un prestatge. Es fa un tall a la mà però no l'adverteix. Es du l'ampolla a la boca, beu abundantment. Es fa un tall als llavis. Somriu. Es passa la mà pels llavis. La visió de la sang el fa riure. Omple la cullera de líquid. Hi dilueix el contingut d'un sobret d'heroïna sota la flama de l'encenedor. Es va concentrant en la preparació de la dosi com si es tractés gairebé d'un ritual sagrat. Deixa reposar la cullera plena i agafa la goma elàstica que lliga a la part superior del braç esquerre. Tiba la goma amb les dents. De cop i volta, riu. Deixa estar la xeringa i la goma, agafa la cullera i hi aboca el contingut de dues paperines més d'heroïna. Escalfa la cullera amb l'encenedor. Agafa la xeringa i absorbeix el líquid. Torna a ajustar-se la goma a l'entorn del braç i n'estira amb les dents un dels extrems. Es busca, amb dificultat, una vena i s'injecta el líquid.*

Es relaxa.

Camina dues passes, indecís. Respira amb dificultats. Vol anar a seure. Titubeja. Murmura algunes paraules inintel·ligibles. Té una petita convulsió. Respira amb dificultats. Vol fer algunes passes. Ho intenta. Cau de genolls.

Intenta redreçar-se. La seva respiració és cada vegada més dèbil. Se li tanquen els ulls. El seu cos no li respon. Té alguna altra convulsió. Es redreça amb moltes dificultats. Torna a caure. Intenta arrossegar-se. Aixeca el cap, intentant obrir els ulls. Intenta alçar un braç que sembla voler anar en direcció a un telèfon. Perd el coneixement.

Mor.

Guionista- *Escena 3. Menjador d'un pis cèntric. Mare i Filla. Una finestra exterior i una altra que dóna a un celobert. és l'hora de sopar. Totes dues assegudes a taula.*

Filla- Què és això?

Mare- Pollastre.

Filla- Ah.

Mare- Què vol dir "ah"?

Filla- Res.

Mare- Menja.

Filla- No tinc gana.

Mare- Són les nou del vespre, és l'hora de sopar, menja.

Filla- No tinc gana.

Mare- Nena, no em posis nerviosa. I seu bé, fes-me el favor. M'has sentit? He dit que seguis bé. Seu així una persona normal a taula? No, així no seu, au, ja t'ho he repetit mil vegades, nena, vinga, fora els colzes, el cul endintre, tocant el respatller de la cadira, no!, així no!, que no m'entens quan parlo?, he dit *tocant* el respatller de la cadira, els braços paral·lels, *paral·lels*, què és això?, treu això, treu aquesta cama, fora, fora!, les cames com els braços, també paral·leles, on s'ha vist creuar les cames sota la taula?; és tan groller, nena, tan groller; vinga, vinga, l'esquena recta, he dit recta, nena, això no és recte, ai nena, tens la columna estrafeta, sembles una geperuda, no, així no, les espatlles avall, avall, oh, Déu, és que ja no us ensenyen res d'això a l'escola?

Filla- Puc dir una cosa?

Mare- Què?

Filla- Estic incòmoda.

Mare- Doncs t'aguantes. Has d'acostumar-t'hi. Un cop t'hi acostumes, ho trobes molt més còmode que abans. Però de debò no us ensenyen a l'escola com ha de comportar-se una persona normal a taula?

Filla- No. Ens ensenyen altres coses.

Mare- Vet aquí el mal. Que res del que ensenyen ara no serveix per a res. No se'n parli més, demà mateix et canvio d'escola.

Filla- Però, mama...

Mare- Vols menjar i deixar de parlar? Aquesta n'és una altra, és clar, les preguntes, les preguntetes a tota hora, sembla que ho facis expressament, nena, només posar-te el plat a taula ja et vénen ganes de parlar, quan el que t'han de venir són les ganes de menjar, és que a taula tampoc no es xerra, nena, tampoc no es xerra, oh, nena, quina desgràcia, nena, sí, quina desgràcia que hagis nascut massa tard per conèixer els teus avis, nena, sobretot l'avi, l'àvia mira, què vols que et digui, es deixava arrossegar per l'avi. Ell sí que era una persona com cal i va ensenyar-nos a viure, no a fer preguntetes, sinó a viure, és a dir, a saber com comportar-se educadament i poder afrontar amb elegància i delicadesa les coses més menudes de la vida, que al capdavall són les que ens donen satisfacció, i no les animalades que puguin dir-vos avui dia a l'escola que només serveixen per fer de vosaltres brillants homes i dones de negocis però sense pietat ni educació ni la més mínima engruna d'humanitat, sí, el teu avi el que ensenyava era això: saber estar a taula com Déu mana i saber saludar i saber dir la paraula justa en el moment just. Oh, abans les coses de la vida s'ensenyaven així, directament de la sang, i veig

que donava resultats, i quan dic sang no vull dir la sang sang, és clar que no, sinó la sang de l'herència. Nena, saps de què parlo? L'herència; i a casa, quan érem petits, era això el que s'heretava: l'educació, rígida, severa, sensible, i no com ara, que he de repetir-te mil vegades les coses perquè les facis, mil vegades, mil, i, escolta nena, mil vegades em fa l'efecte que són moltes vegades, eh nena? Si fa no fa tres anys seguits dient-te cada dia la mateixa cosa. No ho trobes exagerat? Què? Encara no menges?

Filla- No.

Mare- Per què?

Filla- Perquè t'escolto.

Mare- Pots escoltar i menjar alhora, ningú no diu el contrari.

Filla- A taula no es parla.

Mare- Quan es *menja* no es parla.

Filla- Ah, però tu no menges?

Mare- Jo? No, nena, no, estic a règim, ho saps perfectament, menjaré una poma quan vagis per les postres.

Filla- Jo també vull fer règim.

Mare- Nena, no te'n burlis, de mi, que ja no tinc l'edat i no estic per bromes, que avui he tingut un dia molt dolent a la feina i no responc de mi ni dels meus actes. Però, reina, no veus quina pinta que fa el pollastre?

Filla- Sí.

Mare- Una hora i mitja, nena, una hora i mitja fent la salsa; la salsa l'he feta per tu, perquè sé que tot t'agrada amb salsa; no estava d'humor i en canvi t'he fet la salsa, no m'ho agraeixes? Saps?, abans el pollastre era gairebé menjar de luxe, i es feia rostidet amb una mica d'all i res més, nena, res més, i era menjar de diumenge; recordo que el teu avi ens deia que el pollastre sí que el podíem agafar amb les mans però amb moderació, només la cuixa i sense escurar els ossos; mira, s'agafa la cuixa entre el polze i l'índex de la mà dreta, es puja a l'alçada de la boca i amb l'índex de la mà esquerra se subjecta l'altre extrem.

Filla- Però això no és una cuixa.

Mare- Ai nena, ja ho sé, és pit, i te l'he tallat a trossets perquè no tinguis problemes, a més sé que t'estimes més el pit que la cuixa.

Filla- Això és pit?

Mare- Sí, nena, que no ho veus?

Filla- No gaire, deu estar submergit en la pasterada aquesta de color de caca d'oca que has fet com a salsa.

Mare- Què has dit?

Filla- Res.

Mare- Quan algú de nosaltres deia una incorrecció, i sobretot a taula, saps què ens feia l'avi?

Filla- No. Què?

Mare- Ens agafava, ens duia a la cuina i ens clavava un revés a la boca amb la mà o amb el tovalló.

Filla- Que fi.

Mare- Te'n burles, nena?

Filla- No.

Mare- Te'n burles, dels morts? De la teva pròpia família?

Filla- No. Puc fer-te una pregunta?

Mare- No. Sí. No ho sé.

Filla- Els tiets també se l'estimaven tant, l'avi?

Mare- Oh, menja, nena, menja ja d'una vegada.

Filla- Eh?

Mare- Què?

Filla- La tieta, el tiet.

Mare- Què.

Filla- Si també parlen d'ell tot el dia des de fa tants anys.

Mare- Ai nena, tothom parla dels seus pares cada dia des que moren, i ara calla ja, eh? Per què em mires així?

Filla- Així, quan tu moris, no pararé de parlar de tu?

Mare- Ai no sé, nena, sí, és clar, oh, i ara per què penses aquestes coses?

Filla- No sé. Mama.

Mare- Què.

Filla- Si em canvies de col·legi no parlaré de tu.

Mare- I a què ve això, ara? No et canviaré de col·legi. És clar que si t'agrada tant el col·legi, malament!, perquè no és normal que als nens els agradi el col·legi, sí, segur que si t'agrada tant és perquè algú exerceix damunt teu males influències i quan s'és tan petita no te n'adones, de les males influències, i et deixes dur per la gent que t'impressiona (el pollastre, nena) i després, tot i que ets una bona persona, per culpa dels altres et converteixes en un perdut, una perduda, en una indesitjable, en una mala persona i llavors fas una bestiesa i quan te n'adones, sempre, sempre és massa tard... Però per què em fas parlar d'aquestes coses? Mira, tremolo només de pensar que a tu et pogués passar...

Filla- Què. El que li passa al tiet?

Mare- Al tiet? Però què dius, nena, què dius? Qui t'ha dit res del tiet? I a què et refereixes? Oh, qui t'ha dit res del tiet?

Filla- La tieta.

Mare- La mataré.

Filla- Què?

Mare- Vols menjar d'una vegada?!!! Que no et canviï de col·legi? Demà mateix, si no menges, i treu els colzes de la taula!!! A veure, obre la boca.

Filla- Per què?

Mare- Pots obrir la boca un moment?

Filla- Per què?

Mare- He dit que obris la boca!

Filla- Si no em dius per què, no.

Mare- Obre la boca!!

Filla- No. em vols ficar un tros de pollastre a la força i no vull, no tinc gana, ja me'l menjaré quan tingui gana.

Mare- Què dus a la boca? Nena, què dus a la boca? Obre-la i ensenya-m'ho perquè no vull pegar-te, perquè el pare a mi gairebé no em va pegar i jo faig com ell i mai no t'he...

Filla- Quin pare?

Mare- Com que quin pare? El meu, nena, el teu avi, perquè ho dius, això?

Filla- Per res, perquè com que sempre que parles d'ell dius l'avi...

Mare- I què? No era el meu pare, potser?

Filla- Jo què sé. Potser no.

Mare- Oh, prou.

Filla- És que m'ha semblat estrany, res més.

Mare- Prou...

Filla- Per què vols que obri i t'ensenyi la boca?

Mare- Perquè sé que hi dus una goma d'aquestes fastigoses que es masteguen i treuen la gana.

Filla- Un xiclet? No, té, mira. I puc dir-te una cosa?

Mare- No ho sé, no.

Filla- Doncs que els xiclets no treuen la gana perquè ahir en vaig menjar tot el dia i tenia una gana que em moria.

Mare- I avui què és el que et passa?

Filla- Res. Que vull fer règim. Una amiga m'ha dit que l'obesitat és hereditària.

(La Mare va per bufetejar la Filla.)

Filla- No ho deia per tu, ho deia per... la tieta...

Mare- Oh, prou, prou, prou. En què s'ha convertit el món, Déu meu, en què s'ha convertit el món? El pollastre!

Filla- No.

Mare- Sí.

Filla- No.

Mare- No se'n fa, de règim, quan s'és tan petita!!!

Filla- Per què?

Mare- Perquè el teu cos encara no s'ha acabat de formar, perquè encara no ets una dona, perquè ets una nena, perquè no ets una adulta, perquè perquè perquè encara ha de canviar el teu el teu el teu metabolisme, a més a més, nena, d'obesa, tu no en tens res, nena, res, si sembles un secall, i jo no estic gens grassa, tu em veus grassa a mi, nena, au, sigues sincera, nena, em trobes grassa? No, oi? Però no has vist quina cintureta que tinc!

Filla- I per què fas règim, si trobes que estàs tan bé?

Mare- Per la salut, nena, la salud, perquè no vull que el colesterol em devori viva com a la mare, *la teva àvia*, i el metge em va dir que havia d'anar amb comp...

Filla- Veus com és hereditari?

Mare- Oh, nena, vols fer-me plorar?

Filla- No.

Mare- No?

Filla- Em sembla que no.

Mare- Doncs a mi em sembla que sí.

Filla- Puc fer-te una pregunta?
(Pausa.)

Filla- Què és el colesterol?

Mare- Ai, nena, deixa'm. Les nenes no en tenen, de colesterol, les nenes han de menjar de tot per fer-se dones, les nenes com tu han d'alimentar-se, prendre vitamines, minerals, greixos, de tot; mira, nena, mira aquest pollastre, mira quin goig, posaria la mà al foc que cap de les teves amigotes no té una mare com jo que es mati a cuinar com em mato jo per tu, que et faig salsetes i punyetetes, que em passo dues hores a la cuina per fer-te feliç i contenta, que vetllo per la teva salut; i mira com em respons tu, com una autèntica mal educada, grollera, com una nena malcriada que fins s'atreveix a insultar-me, que es burla de mi i de tothom, que es burla dels morts. Oh, Déu meu, què és el que he engendrat? Que potser he engendrat un monstre? Per què? Per què he engendrat un monstre?!

Filla- Mare.

Mare- Què.

Filla- Si menjo, callaràs?

Mare- Sí.

Filla- JURA-M'HO!

Mare- Ai, nena, què tens?

Filla- Jura-m'ho!!

Mare- Què és això de jurar? No. En aquesta casa no es jura, mai!, jurar és vulgar, jurar és...

Filla- Calla calla calla calla!!!! Jura'm que si menjo callaràs d'una puta vegada!!!

Mare- Ja no hi ha vergonya...

Filla- Mare!

Mare- T'ho... prometo.

(Pausa.)

Guionista- *De cop i volta, la Filla fica les dues mans al plat, agafa quatre o cinc trossos de pollastre i se'ls posa a la boca. La Mare fa un gest de repulsió i s'aixeca de la taula. La Filla mastega amb fúria. Se senten els ossos de pollastre cruixint dins la seva boca.*

Mare- Nena, nena, sisplau...

Filla *(amb la boca plena)*- Jo sóc un monstre, mama?

Mare- Ai, no, nena, no...

Filla *(Amb la boca plena)*- És que em poses histèrica, mama...

Mare- Ai, Déu. Vinga, nena, fem les paus. Au, vés al lavabo i escup tot això.

Filla *(Am la boca plena)*- No, no, ja m'ho menjo, ja m'ho menjo.

Guionista- *La Mare riu. La Filla, involuntàriament, s'empassa tres o quatre ossets de pollastre i s'ennnuega. La Mare la mira i riu més fort. La Filla intenta tossir i no pot.*

Mare- Ets una bona comedianta, filla meva.

Guionista- *La Filla emet un gemec sonor, una mena de ronc agut. Respira amb molta dificultat i agita el cap violentament. La Mare se la mira incrèdula, pensant que se'n burla. La Filla estén els braços cap a la Mare, demanant ajut. La Mare deixa de riure.*

Mare- Para, nena, para, que ja no me'n fas, de gràcia.

Guionista- *L'agitació de la Filla augmenta. A causa de l'ofec, fa respiracions molt enèrgiques per intentar de tossir. De cop, es fica dos dits a la boca i prova de treure's els ossos de pollastre-*

Mare- Però, nena, què fas, què vols, vomitar, ara, aquí? Oh, quin fàstic. Vols parar?!

Guionista- *La Filla intenta cridar, gemegar. Belluga els braços, fa moviments cada vegada més violents, llença tots els estris de la taula i s'hi estira al damunt. Està deixant de respirar.*

Mare- Nena nena nena nena!! Que t'ennuegues de debò? Para, obre la boca! Oh, Déu meu! Què faig, jo, ara? Què s'ha de fer?

Guionista- *La Mare intenta de ficar-li la mà a la boca, però desisteix. Intenta agafar-li els braços, però no aconsegueix de fer-ho. Plora. Es posa cada vegada més nerviosa. La Filla empal·lideix bruscament i va perdent força.*

Mare- Nena nena nena nena!! Què faig? Vols que truqui a una ambulància? Ai, no sé. I si tossissis, filla? Vinga, nena, tus, tus. Ai nena, estàs molt blanca. Però què he de fer? Vols que cridi el veí? Ai, no sé. Nena, reacciona, nena!!

Guionista- *La Filla perd el coneixement. Encara té alguna convulsió. La Mare s'allunya de la taula i va cap a la finestra. L'obre i crida.*

Mare- Ajut! Hi ha algú, aquí dalt? Escolti, vostè? La nena... la nena que s'ha ennu... sisplau!... Que no hi ha ningú? Ajut!! Oh, tot és fosc!

Guionista- *La Mare va cap a la taula. Veu el cos de la Filla inconscient.*

Mare- Nena, no hi és, el veí no hi és. Nena, respon!

Guionista- *La Mare intenta agafar la Filla, però no pot amb ella.*

Mare- No puc, no puc, no tinc forces. Nena, nena! No... jo... el veí... vols que...? Respira... Oh, nena, si estàs tota blava...

Guionista- *La Filla deixa de respirar completament. De cop, se li contrau el pit i se li arqueja el cos. La Mare se la mira, aterrida, sense poder reaccionar. La Filla té tot el cos en tensió i bruscament es relaxa.*

Mor.

Guionista- Escena 4. Habitació d'hospital. Malalt i Infermera. Televisor, tauletes, dos llits. L'un és buit. A l'altre jeu el Malalt amb una cama i un braç enguixats. Està pràcticament immobilitzat. Té la cama a l'aire, subjectada amb cadenes i politges. Al costat del braç sa, té un aparell amb un botó vermell connectat a la capçalera del llit per avisar les infermeres en cas d'udrgència.

Entra la Infermera amb una petita safata amb medecines.

Infermera- Bona nit.

Malalt- Hola.

Infermera- Aquestes dues.

Malat- Què.

Infermera- Aquesta nit només se n'ha de prendre dues.

Malalt- I ja no em punxen?

Infermera- No. Li fa molt de mal?

Malalt- Pse.

Infermera- De totes maneres, aquestes pastilles també són sedants.

Malalt- Ah.

Infermera- Prengui-se-les.

Malalt- Em podria gratar l'esquena?

Infermera- Què?

Malalt- És que em pica.

Infermera- És una broma o què?

Malalt- Li dic que em pica.

Guionista- *La Infermera s'acosta i, involuntàriament, fa caure l'aparell a terra. Cap dels dos no se n'adona.*

Infermera- Em sembla que el que vostè vol és gresca.

Malalt- El que vull és que posin algú en aquest llit. Em distrauria. Xerraria.

Infermera- No té visites?

Malalt- No.

Infermera- On li pica?

Malalt- Pel mig.

Infermera- Per aquí?

Malalt- No. Sí. No. No. Més amunt. Dreta. Ui. Esquerra. Més avall. Una mica más avall. Aquí. Dreta. Esquerra. Esquerra. Avall, una miqueta més. Ah.

Infermera- Què.

Malalt- Aquí aquí aquí aquí.

Infermera- Escolti, ja n'hi ha prou, no?

Malalt- Més. Més.

Infermera- No.

Malalt- No té cinc minuts?

Infermera- No.

Malalt- Per què no em posen un company a l'habitació? Li estalviaria aquesta molèstia.

Infermera- En cas que ell pogués aixecar-se, és clar.

Malalt- Això sí, és clar.

Infermera- Vostè és molt extrany. Generalment la gent s'estima més estar sola. I ves per on, vostè vol companyia.

Malalt- No es pensi. Abans de petar-me els ossos m'agradava molt estar sol. Em molesta la gent. Em molestava, em penso. Els veïns. Els companys de feina. La gentada al carrer, al metro, a les botigues. Fa tres anys em van operar de pleura i em van posar en una habitació amb dos malalts més i els vaig odiar profundament, oh, sí; i ara, ja veu, m'encantaria que aquí hi hagués algú. Escolti, ja se'n va? No pensa prendre'm la temperatura?

Infermera- No.

Malalt- És que em penso que tinc febre.

Infermera- Si tingués febre no parlaria tant.

Malalt- Per què no?

Infermera- Les pastilles.

Malalt- Vostè mana.

(El Malalt es pren les pastilles.)

Malalt- També em pica molt el guix i tinc el peu inflat, em fa mal.

Infermera- És normal.

Malalt- Vol dir? Escolti, si em prengués la temperatura em quedaria més tranquil.

Infermera- Vostè és una mica...

Malalt- Què.

Infermera- Pesadet.

(La Infermera li agafa el pols i es mira el rellotge.)

Malalt- S'equivoca. Miri, he estat sol tot el dia i he tingut temps per pensar... coses. Em penso que la caiguda per les escales va ser una mena de revelació... no... vull dir de... necessitat... oh, veu com sí que tinc febre? Ja no em surten les paraules... No ho ha pensat mai, vostè, que a vegades et passa una cosa perquè t'ha de passar i has de canviar? Canviar... la teva vida, vull dir. No? No, de fet, jo no ho havia pensat mai, abans. Però l'altre dia, papatam!, mentre queia per les escales, sap què vaig pensar?, vaig tenir temps per pensar que quan arribés al replà

estaria mort. Sap que mentre rodolava escales avall sentia com reia la gent, com es pixaven els alumnes de riure? Mentrestant jo em notava les cames i els braços lluny de mi, com si volguessin abandonar-me i sentia tota aquella jovenalla rient, obrint-me pas, pisant-se de riure de veure com queia, com em precipitava a... al que jo creia que era la... bah. Els alumnes sempre se'n riuen, dels professors, ho sabia?

Infermera- No.

Malalt- Segur que totes les infermeres també se'n riuen sempre, dels seus pacients.

Infermera- No. Vol deixar de parlar mig minutet només? M'he descomptat tres vegades.

Malalt- Això vol dir que m'escolta.

Infermera- Vol callar?

Malalt- Vol dir que no seria més fàcil que em posés el termòmetre?

Infermera- Calli.

Malalt- Vostè no és com les infermeres de les pel·lícules.

Infermera- Quines pel·lícules?

Malalt- No ho sé. A totes les pel·lícules surt sempre una infermera. És una manera de dir, és clar. Vull dir, una noia bufona que, volent o sense voler, provoca... provoca... ja m'entén.

Infermera- No.

Malalt- No m'entén?

Infermera- No té febre.

Malalt- S'equivoca.

Infermera- Bona nit.

Malalt- Un moment.

Infermera- Potser jo no sóc una infermera de pel·lícula, però vostè sí que n'és un, de malalt de pel·lícula.

Malalt- Ah, sí? Me n'alegro. I... i què vol dir amb això?

Infermera- Bona nit.

Malalt- Em podria posar una injecció?

Infermera- No.

Malalt- Sisplau, no em trobo bé.

Infermera- Les pastilles el calmaran. Esperi's un minut i li faran efecte.

Malalt- I si no me'n fan?

Infermera- Truqui el timbre.

Malalt- No veu que estic suant?

Infermera- No deu ser de febre.

Malalt- No sóc cap malalt de pel·lícula.

Infermera- No ho sé.

Malalt- Em té por?

Infermera- Què vol de mi?

Malalt- Res, vostè és molt lletja. Per què hauria de voler res de vostè?

Infermera- Si no estigués treballant...

Malalt- Què.

Infermera- Bona nit.

Malalt- Ho ha dit tres vegades i no se n'acaba d'anar.

Infermera- Potser sóc lletja però no mal educada. No m'agrada deixar penjada la gent amb la paraula a la boca.

Malalt- Es pensa que estic boig. No. Jo abans no era així. Era més aviat com vostè. Vull dir, antipàtic, seriós, reservat. Han sigut les escales. La caiguda. I els riures. Sóc un altre. No, sisplau, no se'n vagi. Perdoni'm. Encara no. Es pensa que l'he insultada? No. Només l'he descrita. No se'n vagi. Creu que sóc un insolent? M'agradaria que tingués un braç i una cama trencats i dotze claus de ferro o d'acer o de plata o del que sigui aquí, al fèmur. No sóc insolent. Ha estat la caiguda. Avall. Avall. I aquest llit buit. Tot el dia d'ahir, tot el dia d'avui. Buit. No se'n vagi. Sí, vostè és lletja però no té per què enfadar-se. Sap?, abans no hauria gosat dir-li el que li he dit. Abans no gosava anomenar una cosa pel seu nom. Ara veig que era per timidesa. O per covardia. I l'he perduda tota. No se'n vagi, sisplau. D'alguna manera, la necessito.

Infermera- Truqui al timbre.

Malalt- Què.

Infermera- Si necessita alguna cosa, truqui al timbre.

Malalt- Ho faré d'aquí a pocs minuts.

Infermera- No li asseguro que sigui jo qui vingui.

Malalt- Tornaré a trucar.

Infermera- Bona nit.

Malalt- No m'ha sentit?

Infermera- Perdó?

Malalt- Res.

Infermera- Li fan por els hospitals?

Malalt- No em fa por la febre.

Infermera- No en té.

Guionista- *La Infermera surt. El Malalt mira el llit buit del costat. La mirada se li extravia. Agafa el comandament a distància del televisor i l'engega. Zapping. Diversos programes. El Malalt mira el llit del costat i fa una ganyota de resignació. De cop, té la sensació que li falta*

l'aire. S'espanta. Se sent el so d'un programa de televisió. El Malalt comença a fer respiracions profundes i ràpides. Tus amb veu molt ronca. Vomita. S'ennuega amb els seus vòmits. Espantat, busca l'aparell per avisar la Infermera i no el troba. Veu que és a terra. Intenta, desesperadament, desfer-ser de les cadenes que li tenen subjectada la cama. Li falta l'aire. Allarga el braç sa cap a l'aparell avisador. No arriba al botó. Vol cridar, però s'ofega. El so del televisor apaga els seus crits. Torna a vomitar. El cos comença a garratibar-se-li. Intenta baixar del llit. No pot. Sent una forta fiblada a la part susperior de l'esquena, un dolor insostenible. Té un coàgul de sang al pulmó. Obre la boca per cridar però no ho aconsegueix. El seu cos es crispa. No respira.

Mor.

Guionista- *Escena 5. Menjador-sala d'estar d'un pis antic. Senyora. Tauleta, aparador, altres mobles, un telèfon. Agafa l'aparell i marca un número.*

Senyora- Perdona'm, no sabia a qui trucar. No. No sé si dir-t'ho. Et pensaràs que estic boja, ja ho penses ara, oi? Sí. Que sí. Que sí, estic boja. Et truco a tu perquè aquesta matinada se m'ha aparegut la teva mare. Sí, sí. No pengis, sisplau. Sí. Veus?, ja sabia que no havia de dir-t'ho. Què? Veus com tu també ho dius, que estic boja? Què? No, res de somnis. Que no! M'he aixecat del llit perquè sentia un soroll i l'he vista allà, a la porta de la cuina. Tenia la cara arrugada, verda, plena de butllofes, de berrugues i de pústules. La cara de quan va morir. Però se la veia més jove. És igual, encara me'n recordo. I què. Sí, verda. Molt verda. S'assemblava a tu.

Guionista- *L'interlocutor penja. La Senyora es posa a plorar. Es calma sobtadament. Va cap a un moble, l'obre i treu dos pots de pastilles.*

Senyora- Una de blava i dues de vermelles.

Guionista- *Obre els pots. D'un, en treu tres pastilles blaves i de l'altre cinc de vermelles.*

Senyora- Una de blaveta...

Guionista- *Es posa les tres pastilles blaves a la boca.*

Senyora- I dues de vermelletes...

Guionista- *Es posa les cinc pastilles vermelles a la boca.*

Senyora- I una bona glopadeta d'aigüeta mineral sense gas sense res de res de gas, gens de gas, perquè el gas el tinc prohibit pel metge.

Guionista- *Treu una ampolla de brandi mig plena del moble, l'obre i beu a morro una llarga glopada. S'empassa les pastilles. S'eixuga la boca amb la mànigа. Agafa el telèfon i marca un número. Quan la veu li respon, la Senyora es posa sobtadament a plorar.*

Senyora- No m'ho tornis a fer, això, no tornis a penjar-me el telèfon, no hi tornis... no veus que no era cap broma? Sisplau, no pengis! Sí. No. No, cap visió. Era ella, *ella* en carn i oossos, bé, amb més ossos que carn. Amb un vestit blanc. O gris. Tot esparracat. Primer m'ha fet por... però després... m'ha somrigut. M'ha somrigut a *mi*. I jo li he dit: "Ets tu, tieta?". I m'ha dit: "Sí". Jo pensava que si un fantasma parlava havia de fer-ho amb una veu d'ultratomba, amb una veu de morta, i resulta que no, escolta, ho ha dit així, normal, "sí", ha dit, i res més, i s'ha quedat allí, palplantada, mirant-me de fit a fit, i jo, em sembla que no he reaccionat i em penso que li he dit: "Què fas aquí, tieta del meu cor?". Has penjat? Ah, com que no dius res... Sí, sí que m'ha respost, m'ha dit: "Doncs no ho sé, maca", també amb veu normal, una veu com la teva... no, no t'enfadis... també era una veu com la *meva,* sí, com la *meva!,* era com la meva veu, i llavors sí que m'he espantat... perquè he tornat a mirar-li la cara i m'ha semblat que s'assemblava a mi també, sí, i aleshores m'he recordat que a mi sempre em deien de petita que m'assemblava més a ella que a la mare, sí, fins i tot tu m'ho deies. Ah. No m'ho deies? Sí. Que sí. I quan ha dit "no ho sé" amb aquella veu que s'assemblava més a la meva que a la seva i a la teva, he volgut recular i sortir de casa i llavors, oh!, llavors quan m'he girat, oh, ajuda'm Déu meu!, he vist el papa a la porta d'entrada. NO PENGIS!, no, sisplau. També amb cara de mort, sense ulls, amb dos forats negres, no tenia ulls!!!, i he cridat "papaaaa!" i ell m'allargava la mà i em volia tocar i jo en lloc de la mà hi veia una serp i... Què? Què. Sí. Sí, és clar. No ho sé. Les dotze? Ah. I què? Què? Però no veus que malament que estic?!! No. Ningú. Tu ets l'única que em quedes. Sí. Des que va marxar el nen. I què que no sigui un nen, jo sempre li dic i li diré "el nen". No, dos no, tres. Et sembla poc tres mesos? TRES MESOS! No, encara no l'he vist. Què? Tu sí que tu l'has vist? A sopar amb nosaltres? Què? Quan? Ah. Ah. Oh. Ah. Que vindria a veure'm? Avui? Poca-solta! Doncs no. Sí, ja ho sé, digue-ho, digue-ho, t'estima més a tu que a mi. Que sí. Que sí. He dit que sí!! Jo? UNA POBRA VELLA ABANDONAAAAAAAADA, AIXÒ ÉS EL QUE SÓC! Pel meu propi nen. Per tothom, per vosaltres, ell a mi no em va a veure, a mi només vénen a veure'm els fantasmes, i no tinc ningú, i tu a sobre em penges el telèfon, i a mi què que siguin les dotze de la nit i que demà hagis d'anar al diable! Què? Sí, me les he preses. Com que

amb què? Amb aigua, cosineta, per què ets tan malpensada i tan bruixa? Ets lletja, més lletja que el cadàver de la teva mare... No, no pengis... Volia dir-te... Saps què he pensat quan he vist el papa i la tieta morts a casa aquest matí? Que quan vivien... s'entenien.

Guionista- *L'interlocutor penja.*

Senyora- Has penjat?

Guionista- *Amb el telèfon encara despenjat, la Senyora agafa l'ampolla de brandi i beu a morro una llarga glopada. Marca un número. Amb l'excitació, marca més de quinze tecles.*

Senyora- El papa i la tieta s'ho muntaven mentre la mama jugava amb mi, síii!!!! Què. Com que qui sóc jo? I tu? Tu qui ets? Per què em dius de vostè? Em prens el pèl o què, burra? Vols fer-te la despistada? Què? Burra, jo? Eh?, imbècil.

Guionista- *Penja. Agafa els pots de pastilles. Se'n pren tres de vermelles i tres de blaves. Glop de brandi. Agafa una agenda petita i hi busca un número de telèfon.*

Senyora- Sé que no m'he equivocat... Però per si les mosques...

Guionista- *Marca el número verificant tecla per tecla, molt a poc a poc.*

Senyora- Abans m'he equivocat... Què? No! Oh. No pots dir-me una cosa així. Materialista? Jo? Què vol dir *xantatge*? No entenc què vol dir aquesta paraula, no l'entenc! Oh. El nen fa mesos que se'n va anar de casa. Què? La meva pensió? Escolta, que són les dotze de la nit, ara no és hora de... Jo no et trucava per parlar-te d'això. Oh. No m'esperava això de tu. Estic malalta, els necessito per la meva malaltia... Excuses? Oh, no arribo, t'ho juro, cosineta, no m'arriba, abans el nen m'ajudava... Tornar-te'ls?! No puc... Medecines. I per menjar mínimament, i per viure... NO SÓC UNA BORRATXA!! Ets dolenta, ets una bruixa, tu ets rica, el teu marit és milionari, no, no, tu no pots ser de la mateixa sang que jo NO PENGIS què què què, robar-te jo? Doncs deixa'm dir-te una cosa, bruixa, saps per què et trucava de debò? No, no és pel que acabes de dir-me, bruixa. No. Per dir-te el que m'havia dit el cadàver de la teva mare aquest matí: que tu no eres filla d'ella!! Que era jo la seva filla!! Fote't!!! Cosineta, perdona'm, t'ho prego. Sí. No. Res. Sí. Segurament sí, una al·lucinació. No. Tot, sí, tot. Sí. Ho reconec. No he begut, t'ho juro. Sí. L'última vegada, t'ho juro. Per les meves medecines. Cinquanta mil.

Guionista- *L'interlocutor penja. Ella pren dues o tres pastilles més. Agafa l'auricular però no marca cap número. Parla al buit.*

Senyora- Que hi ha el papa? I la mama? Per què dus una serp a la mà? Em fan por les serps. Per què sóc una vella boja, mama? Per què sóc un llangardaix? No hi ha ningú?

Guionista- *Penja l'auricular. Riu. Immediatament sona el telèfon.*

Senyora- Mama? Cosineta? Eh. Com? La policia? A mi? Què? Qui li ha donat el meu número, la mentidera de la meva cosi...? No m'ho crec. Fa tres mesos que no el veig. Digui-li que se'n vagi a... Cartera. Sí, és ell. Sí, el meu fill. Sí. Però què vol didr-me. Accident? Quan? Què. Què. Digui.li que es posi. Que es posi al telèfon. On és? Tant me fa, digui-li que es posi. On? Que es posi, li vull... li vull dir... li vull parlar... li vull dir... li vull... NO ESTIC ALTERADA, senyor policia, NO ESTIC ALTERADA!! Estic vella, boja, bruta, sorda, pobra però NO ALTERADA. Per què volen venir, s'espantaran. On és el meu nen? No l'entenc. No entenc res. Sí, estic asseguda. Què ha dit. Torni a dir-ho. No.

(Pausa.)

Senyora- M'ho invento, tot això? No estic boja?

(Pausa. S'ha immobilitzat amb l'auricular a la mà. La seva expressió és freda, neutra.)

Senyora- Sí. Bé. Bé. Família? Sí. Algú. Poca. Molt poca. Gairebé ningú. Quin hospital? Ah, no? No ha calgut? Directamente al...? Ja. A l'acte? Sí. No. No cal. Sí, una cosina. Ara vindrà, m'estima molt, ella pot consolar-me. Gràcies. No es molestin. No. No hi vull anar. Potser demà. No m'agrada el Dipòsit. No . Bé. Bé. Puc fer-li una pregunta, senyor policia superior? Vostè creu en els fantasmes?

Guionista- *La Senyora penja. Agafa l'ampolla i beu un raig de brandi. Els seus gestos són lents i pesats. Té els ulls mig tancats. Agafa els pots de pastilles, les aboca damunt la tauleta. Es pren totes les pastilles una per una, maquinalment. Es queda una estona absorta, amb la mirada perduda. Agafa l'auricular. No marca cap número. Parla al buit.*

Senyora- Diners. Diners no pas per a mi m'és ben igual per mi no cal te'ls tornaré aviat no són per a mi són per al nen que t'estima tant els necessita per una caixa com a mínim una caixa la més barata la més barata però amb una creu a la tapa això sí no per a mi no cal cosineta papa mama tieta estic cansada el llangardaix té son necessito...

Guionista- *Se li tanquen els ulls. Li cau l'auricular a terra. Es du les mans a la panxa. Té nàusees. Li surt una mena d'escuma per la boca. El seu cos és flàccid. Intenta de fer algun moviment. No pot sostenir el cap. Cau. Amb les mans al ventre, es retorça de dolor. Cau a terra. La seva respiració és cada vegada més lenta.*

Mor.

Guionista- *Escena 6. Cotxe de policia. Home policia i Dona policia. I després, Motorista. És de nit. Al volant, conduint el cotxe, la Dona policia. L'Home policia, al seu costat. Se senten, a través de l'aparell transmissor, xiulets, sorolls i veus des de la Central.*

Dona policia- Pots netejar-me les ulleres?

(L'Home policia li agafa delicadament les ulleres i les neteja amb un mocador.

Dona policia- Sempre badalles. No dorms de dia?

Home policia- Sí.

(L' Home policia *li torna les ulleres. Ella se les posa.)*

Dona policia- Sembles avorrit.

Home policia- No.

Dona policia- Trist.

Home policia- Encara menys.

Dona policia- Et molesta que parli?

Home policia- No. Al contrari. Tens son?

Dona policia- Què?

Home policia- Si...tens... son.

Dona policia- Faig cara de tenir son?

Home policia- No. No ho sé. Normalment, quan algú que condueix vol parlar o que li parlin...

Dona policia- Normalment vol dir que el conductor té son?

Home policia- Sí.

Dona policia- Doncs jo no en tinc.

Home policia- Molt bé, molt bé.

(Pausa.)

Home policia- No anem massa lents?

Dona policia- No. Tens pressa? Tu aniries més ràpid?

Home policia- No ho sé.

Dona policia- Se suposa que fem una mena de ronda, no?
Home policia- Sí.

Dona policia- I doncs? Què vols? Que vagi a cent vint?

Home policia- No.

Dona policia- Vaig a trenta. Per fer una autèntica ronda no s'ha d'anar a més de trenta. No vas estudiar-ho, tu, això?

Home policia- No. No ho sé. Ja no me'n recordo.

Dona policia- Repassa. Recicla't. Va bé.

Home policia- Potser sí.

Dona policia- Segur que sí. Què és allò?

Home policia- El què?

Dona policia- Aquella... ombra.

Home policia- On?

Dona policia- Allà.

Home policia- No veig res.

Dona policia- Un sospitós.

Home policia- On?

Dona policia- Té cara de traficant?

Home policia- Què?

Dona policia- Si té pinta de traficant.

Home policia- Qui?

Dona policia- Aquell.

Home policia- Allò? És una bústia. No te les he netejades bé, les ulleres?

Dona policia- Molt graciós. Vull dir allà baix, en aquell portal.

Home policia- Quin?

Dona policia- El de la cantonada.

Home policia- Com vols que ho sàpiga. Tu distingeixes els traficants per la pinta, per la cara?

Dona policia- Sí.

Home policia- Com?

Dona policia- Per la mirada.

Home policia- Doncs des d'aquí no la hi veig gens, la mirada. Si vols, ens aturem, sortim del cotxe, li diem que ens miri i segons com ho faci li demanen la documentació.

Dona policia- No cal. No és cap traficant.

Home policia- Com ho saps?

Dona policia- Per la roba.

Home policia- Ah. també vesteixen de manera especial?

Dona policia- És clar que sí.

Home policia- Ah. Em pensava que el que volien era passar desapercebuts.

Dona policia- Un traficant no pot passar desapercebut. No li interessa. Pura lògica.

Home policia- Ah.

(Pausa. La Dona Policia agafa el transmissor.)

Dona policia- Patrulla 116 a Central.

Home policia- És tan de pel·lícula, això...

Dona policia- Repeteixo: patrulla 116 a Central.

Guionista- Aquí Central, endavant 116.

Dona policia- Res de nou?

Guionista- Com que res de nou?

Dona policia- Vull dir... res? Cap alarma? Cap... encàrrec?

Guionista- Encàrrec? Però què diu?

Home policia- Deixa-ho córrer.

Dona policia- Continuem la ronda?

Guionista- La ronda? Ara en dieu així? Passa alguna cosa?

Dona policia- No. Som a la zona alta... Només volíem demanar si...

Guionista- Tranquils, tranquils, 116, si hi ha alguna cosa, se'ls comunicarà de seguida, *com sempre,* d'acord?

Dona policia- Sí, sí. Gràcies.

(La Dona policia deixa el transmissor. Pausa.)

Home policia- Això no s'ha de fer.

Dona policia- El què?

Home policia- Anar emprenyant els de la Central.

Dona policia- Jo no he emprenyat ningú. Només faig bé la meva... Escolta, a tu t'agrada aquesta feina?

Home policia- No ho sé. Sí. És clar. Per què?

Dona policia- Perquè no ho sembla.

(Pausa.)

Home policia- Vols que parem?

Dona policia- No. Per què?

Home policia- Et veig nerviosa.

Dona policia- No n'estic.

Home policia- Una mica sí. Podem aturar-nos i prendre... No passa res.

Dona policia- Tot està mort. Fixa't. Tot està mort.

Home policia- Què?

Dona policia- A tothom li agrada aquesta part de la ciutat. Tan tranquil·la. Perquè no passa res. A mi no m'agrada. No estic gens nerviosa. Estic emprenyada. Nosaltres aquí... Tothom...

Home policia- Què.

Dona policia- Fixa't. Com si tot estigués... sí, mort.

Home policia- A què ve això ara? Val més que parem.

Dona policia- Sempre penso coses d'aquestes quan condueixo. Quan condueixo sola. Si callem, és com si conduís tota sola. Oi que m'has dit que no et molesta que parli? Quan condueixo sola de nit, penso coses estranyes que no penso mai. Que només existim jo i el cotxe, i la resta... és com una pel·lícula: tot ha existit abans, no ara; per això tot el que veig a través d'aquesta pantalla no existeix, però algun cop sí que va existir. Res no existeix o tot ha deixat d'existir, és igual. No sé si m'entens. M'expresso tan malament. No crec que puguis entendre'm.

Home policia- Em penso que no. Vols que continuï conduint jo?

Dona policia- Veus com no entens res? Què és allò?

Home policia- Una altra vegada.? Què?

Dona policia- Aquell d'allà.

Home policia- Res. Un home. Res. Un boig, un borratxo.

Dona policia- Aturem-nos.

Home policia- No cal. Deixa'l, pobre home.

Dona policia- Negligència. Saps què vol dir?

Home policia- Tu quants anys tens?

Dona policia- M'estimo més no respondre aquesta pregunta. No per coqueteria, és clar. Podria ferir-te.

Home policia- Vols dir?

(Pausa.)

Home policia- Per què no t'has aturat?

Dona policia- No m'agrada discutir. Ens queden encara tres hores.

Home policia- Tres?

Dona policia- Sí.

Home policia- Vaja.

(Pausa.)

Dona policia- Doncs sí.

Home policia- Què.

Dona policia- Res.

(Pausa.)

Dona policia- No ens entenem.

Home policia- No et pensis.

(Pausa.)

Home policia- Continua parlant, si vols.

Dona policia- No val la pena. El que pretenia era dialogar, no parlar sola en veu alta.

Home policia- Gràcies.

(Pausa.)

Home policia- Si et penses que et tinc mania, t'equivoques. Penso que ets una dona collonuda. M'has sentit?

Dona policia- Com que això de conduir és tan mecànic, sempre se'm dispara el cap i penso aquestes coses tan estranyes. Sempre m'ha fet l'efecte que això li passava a tothom. També és culpa de la nit. De la manca de llum. Culpa d'aquesta mena de llum, que no és llum. Associo la foscor a la mort, no puc evitar-ho. De fet, és una associació ben simple. Les coses immòbils. Les ombres. La ciutat no m'agrada de nit. La quietud. Em fa por. I faig el torn de nit perquè vull. No et sembla estrany que un policia digui que li fa por alguna cosa? A tu no et fa por res?

Guionista- Atenció, patrulles 116 i 143, urgent, urgent. 116, 143, avís urgent.

Dona policia- Aquí 116.

Dona- Aquí patrulla 143.

Guionista- Ens avisen de moviments i sorolls sospitosos a la zona nord, Gran Avinguda 735, és urgent, podria tractar-se d'un homicidi pels senyals descrits, la trucada que hem rebut és del 733 de la mateixa avinguda, els sembla haver sentit una mena de tret i vist un home sortint ara mateix de la casa, avís urgent, regirar tota la zona, controlar possibles moviments sospitosos de vehicles o transeünts; si la informació és fidedigna l'homicida podria haver abandonat la casa fa apenes uns segons.

Dona policia- Aquest és nostre. *(A l'aparell:)* Aquí 116, missatge rebut, som molt a prop del lloc, ens hi dirigim ara mateix. *(A l'Home policia:)* Sirena.

Guionista- *La Dona policia accelera bruscament. L'Home policia connecta la sirena. S'encén el llum blau giratori però no se sent cap so.*

Dona policia- He dit sirena!

Home policia- Acabo de connectar-la.

Dona policia- No sento res.

Home policia- Doncs està connectada.

Dona policia- No se sent el xiulet?

Home policia- No. Es deu haver espatllat el mecanisme.

Dona policia- Però què dius, home, què dius? Les sirenes no s'espatllen, no *poden* espatllar-se, no s'espatllen *mai*.

Home policia- Doncs aquesta sí. Ara mateix.

Dona policia- Deixa'm a mi. A més d'apàtic ets maldestre!

Guionista- *La Dona policia intenta connectar la sirena. Dóna cops al mecanisme. L'Home policia es posa nerviós. La Dona policia grapeja insistentment els botons del mecanisme. Condueix amb una sola mà i cada vegada més de pressa.*

Home policia- Frena! Què fas? Frena!

Dona policia- Què?

Home policia- La sirena no funciona, frena!

Dona policia- És igual. El llum sí que funciona.

Home policia- Però què fas?

Dona policia- No has sentit l'avís?

Home policia- Sí, i què?

Dona policia- Mira si veus alguna cosa estranya, ja som a prop!

Home policia- Però què vols que vegi, amb aquesta velocitat, i a més a més falta gairebé un quilòmetre!

Dona policia- Què!?

Guionista- *La dona policia accelera més.*

Home policia- Vols que ens estavellem contra algú? Frena, sisplau! No et saltis els semàfors en vermell!

Dona policia- No en veig cap, de semàfor en vermell.

Home policia- Si te'n trobes, no te'l saltis!

Dona policia- És clar que sí, hi hem d'arribar a temps, hi hem d'arribar, no ho has sentit? Hem d'atrapar aquest fill de puta. Què vols, que arribi l'altra patrulla abans que nosaltres, gallina?

Home policia- Quin fill de puta? Ets boja. Vols que ens obrin un expedient?

Dona policia- Un expedient? Què és això? Vols que parli, jo, de negligència, amb els teus superiors?

Home policia- Estàs malalta.

Dona policia- Arribarem, falta molt poc, no pateixis, ningú no sabrà res de la sirena, demà mateix la farem arreglar i no haurà passat res, arribarem i mentre tu entres a la casa jo furgaré els carrers i trobaré aquest fill de puta i el fotré dins el cotxe i li regiraré la cara i el duré amb les meves pròpies mans a la comissaria i tot tornarà a la tranquil·litat, jo sóc un policia!!!

Home policia- I jo també, però a mi no m'agraden tant les pel·lícules! El semàfor!!!

Guionista- *La dona policia accelera encara més.*

Dona policia- Confia en mi...

Home policia- Vigila!!!

Dona policia- Vols callar? Ja arribem.

Home policia- Frena, frena, vas a cent vint!!

Dona policia- El semàfor!!

Dona policia- Tens por? Tens por? És d'això que tens por, doncs?!!

Guionista- *Gran estrèpit. El cotxe patrulla s'ha saltat un semàfor vermell i ha atropellat violentament un jove motorista que creuava el carrer. El motorista salta pels aires. La moto s'arrossega per terra i fa saltar guspires. La Dona policia dóna un cop de volant i frena en sec. Les rodes grinyolen, el cotxe gira sobre si mateix i s'atura. L'Home policia surt immediatament del cotxe. Veu el motorista que està atordit i vol treure's el casc.*

Home policia- Veus què has fet, imbècil? Surt, surt, surt, mira què has fet! Una ambulància, vinga, crida una ambulància!

Dona policia- No em cridis! Em fa mal el cap! Deixa'm en pau. Què ha passat, què ha passat?

Home policia- Mira allà, no veus què has fet, imbècil?

Dona policia- On?

Home policia- Allà!

Dona policia- Vaig a veure.

Home policia- Truca primer!

Dona policia- Si no s'ha fet res, mira, es mou, no ha passat res! Jo sí que m'he fet mal! M'he clavat el volant!

Home policia- Anàvem a cent vint! Com vols que no li hagi passat res? Deu estar desfet per dintre! Amb els budells rebentats!

Dona policia- No siguis fastigós.

(El motorista ha aconseguit posar-se de genolls.)

Motorista- Les orelles...

Home policia
(al Motorista*)*- No es mogui, sisplau, no es mogui. I tu, truca a l'ambulància!

Dona policia- Truca tu, ja em quedo jo amb ell.

Motorista- Les orelles... les orelles... no sento res... tinc mal... no sento res... em fan mal...

Home policia- He dit que truquis, estúpida!

Dona policia- Calla, està parlant.

Home policia- Deixa'l estar, no se'l pot tocar, pot ser perillós.

Dona policia- Què vols que faci, doncs?

Home policia- Trucar.

Dona policia- Em fas mal.

Home policia- Truca. Té, parla tu, dóna la cara. Què? Et fa vergonya?

Dona policia- No.

Motorista- No hi ha ningú... que... pugui... ajudar-me... a treure'm... és que a les orelles tinc... una cosa... he de treure'm... aquesta merda... però no em sento... les cames... ningú...?

Dona policia- Escolti!

Home policia- Deixa'l. Sisplau, no es mogui! Ara l'ajudarem! No s'aixequi!

Dona policia- Com que no? És clar que sí.

Home policia- Vols callar? Què vols? Matar-lo?

Dona policia- Vull ajudar-lo. No veus que no s'ha fet res?

Motorista- M'he de treure... això... em pica aquí... em pica molt... necessito que... oh.

Guionista- *El Motorista ha aconseguit aixecar-se. No pot fer cap passa. Amb prou feines pot mantenir-se dret. El cap li dóna voltes. S'ofega. Sent la necessitat de treure's el casc per respirar millor. Es du les mans al casc. Intenta treure-se'l amb totes les seves forces, però els seus gestos són lents i esquerps. La Dona policia vol anar cap a ell.*

Home policia- Que el deixis!

Dona policia- No siguis cruel!

Home policia- Cruel, jo? Filla de puta! M'estàs posant histèric!

Guionista- *La Dona policia el bufeteja.*

Home policia- Què fas?

Dona policia- No tornis a insultar-me!

Guionista- *El Motorista aconsegueix de treure's el casc sense que els policies se n'adonin. Li surt sang del nas i de les orelles. Té els cabells enganxosos. La sang brolla abundantment per la seva cara. Es toca el cap, s'adona que hi té un forat i comença a gratar-se'l.*

Home policia- No! Com s'ha tret el casc? L'ambulància!

Dona policia- Fes-ho tu. Acosti's.

Home policia *(A l'aparell)*- Central? Aquí 116. Central? Atenció, urgència, aquí 116!

Motorista- Oh... escoltin... una mica d'aigua... tinc set... són policies?... em sembla que m'han... tinguin... la meva cartera... em dic... No sé... em sembla... em pica molt aquí... no sento res... què?... aquí... tinc la boca... seca... ...tingui... la cartera... a dintre hi ha... a dintre hi ha...

Dona policia *(al mateix temps que el motorista)*- Afanya't.

Home policia *(idem)*- Central? Atenció, Central?! Necessitem una ambulància...!! No funciona l'aparell!! Però per què l'hem deixat que es tragués el casc!! Saps què ens pot passar, imbècil?

Dona policia- Es morirà?

Home policia- Vés a buscar un telèfon, crida, corre, desperta algú, imbècil!! Oh, hauré de fer-ho, hauré de fer-ho, no ho veus, imbècil?

Dona policia- Què?

Home policia- La veritat, hauré de dir la veritat, saps què ens pot passar?

Dona policia- No.

Home policia- No t'ho imagines?

Dona policia- No.

Home policia- Mira.

Dona policia- Què fa.

Home policia- Ja és mort.

Guionista- *El Motorista mira el cel. Sent una forta pressió al clatell. Les cames li trontollen. Vol fer una passa. No pot. Sent un xiulet agut i persistent. S'inclina a dreta i esquerra. Intenta buscar l'equilibri. Una suor freda li recorre tot el cos. Empal.lideix bruscament. Un dolor penetrant al cap el paralitza. La mirada se li enterboleix. Perd el món de vista. Cau, de boca terrosa, fulminat, davant la mirada atònita dels policies.*

Mor.

Guionista- *Escena 7. Saló d'una casa. Assassí i Víctima. Penombra. En una butaca seu l'Assassí, amb una ampolla a la mà. Entra la Víctima i encén els llums.*

Víctima- Ah. Qui..., qui és vostè?

Assassí- Arriba tard.

Víctima- Què?

Assassí- L'espero des de fa dues hores.

Víctima- Es pot... es pot saber com ha entrat aquí? Qui és vostè? Surti immediatament de casa meva.

Assassí- No.

Víctima- Trucaré a la policia.

Assassí- Calli.

(L'Assassí treu una pistola.)

Víctima- Què... què... què és això?

Assassí- No ho veu, imbècil? Una pistola.

Víctima- Vol matar-me?

Assassí- Sí vull matar-lo? Jo? No ho sé. M'imagino que no especialment. Però he de fer-ho jo, sí. En fi...

Víctima- No faci bromes.

Assassí- No faig bromes. No es mogui.

Víctima- Qui és vostè?

Assassí- Això no té importància. No sóc ningú. Em paguen per fer una feina.

Víctima- Qui?

Assassí- Ho sap perfectament. No faci preguntes.

Víctima- No dispararà.

Assassí- És clar que sí.

Víctima- El sentiran. El trobaran.

Assassí- No ha vist el silenciador? És perfecte. últim model. Un supersilenciador. Passada la mitjanit. Un carrer tan tranquil. Ningú no sentirà res. Una feina senzilla, no troba? Però segui. Segui.
(Silenci.)

Assassí- No es posi nerviós. No li farà cap mal. No se n'adonarà. Jo no fallo mai. Un segon, només. Una mort tranquil·la, comparada amb altres. Perdoni'm. Normalment no parlo gaire amb la gent que he de... Més aviat no parlo. No parlo gens. No els dono temps. Gens de temps. Però és que a vostè, l'espero des de fa dues hores. Estava nerviós. Em pensava que m'havia equivocat de casa. Però he vist una foto seva a la seva habitació. Una foto de família preciosa. He rondat per tota la casa. Finalment he apagat els llums i m'he assegut aquí i m'he anat posant nerviós. Porto dues hores nerviós. He dit que segui. I no miri al seu voltant intentant

de trobar algun objecte per llençar-me'l a sobre i fugir o agafar-me la pistola. El temps de fer el més mínim gest, ja li hauria foradat el cor. De fet, és el que acabaré fent-li. No sé per què li dic tot això. Jo no sóc cap sàdic. Generalment. Més aviat, mai. Però aquestes dues hores, me les he de cobrar. No m'agrada la seva cara. No em miri així. Per què em mira així?

(Silenci.)

Assassí- És clar que el mataré.

(Silenci.)

Assassí- Quina mandra.

(Silenci.)

Víctima- No ho faci.

Assassí- Què?

Víctima- No ho faci.

Assassí- No el sento.

Víctima- No ho faci, per Déu!

(Silenci.)

Assassí- Què ha dit?

Víctima- No ho faci.

Assassí- No, no, no ha dit això exactament, em sembla haver sentit alguna cosa més, ha dit "no ho faci, per... per...", per *què?*

Víctima- Per... Déu.

Assassí- Per quí?

(Silenci. La Víctima plora.)

Assassí- Déu? Ha dit *Déu?*

Víctima- Déu no li deixarà que ho faci.

Assassí- Ah, no?

Víctima- No.

Assassí- Ja ho veurem.

Víctima- I si ho fa. *Ell* el castigarà.

Assassí- Com?

Víctima- Ho farà.

Assassí- No em faci riure.

(Pausa.)

Assassí- Quiet!

(Silenci.)

Assassí- He begut una miqueta.

(Silenci.)

Assassí- Ell em castigarà... Ell no em deixarà que ho faci... Brrr... Miri, jo l'*he de matar,* sap? Em paguen per fer-ho. Vostè ja sap qui. I ja coneix aquests negocis... si no el mato, no cobro, i pitjor encara. Però aquesta nit he begut una miqueta i li proposo un.. pacte.

Víctima- Jo li pagaré...

Assassí- Calli. A veure... m'ha dit que no el mati... no el mati per... Déu. Per... Déu, oi? Molt bé, aquest és el... tracte: vostè crida Déu i li diu que vingui i que el salvi. D'acord? Perquè vostè creu en ell, no?

Víctima- Sí. Vostè també.

Assassí- Jo? No ho sé. Miri, si se m'apareix en cinc minuts i m'impedeix de matar-lo, creuré en ell. És clar. Au, vinga.

Víctima- Què?

Assassí- Cinc minuts.

Víctima- Què?

Assassí- Li concedeixo cinc minuts, en tindrà prou?

Víctima- Per fer què?

Assassí- No ho ha entès? Per cridar Déu. I dir-li que es manifesti. Que vingui. Que es presenti. Que el salvi. Que em condemni. Que no em deixi que el mati. Així creuré en ell. Cinc minuts. A veure qui guanya. A veure qui. Vostè o jo. Si existeix, vindrà. Haurà guanyat vostè. I jo el mataré. Si no existeix, no vindrà. I hauré guanyat jo. I el mataré. Cinc minuts.

Víctima- No.

Assassí- Què, no?

Víctima- Sisplau... sisplau...

Assassí- Un, dos, tres. Ja! A partir d'ara.

(Pausa.)

Assassí- Vinga, cridi.

(Pausa.)

Assassí- No el crida?

(Pausa.)

Assassí- Per què no diu res? Perd temps.

(Pausa.)

Assassí- He dit que el cridi!!

Víctima- Déeeeeu!! Oh, Déu, Déu meeeeeu!!

Assassí- Per fi. Quatre minuts.

(Pausa.)

Assassí- Bé. Encara no. Potser no l'ha sentit. Torni a cridar.

Víctima- Ahhhh!

Assassí- Això és cridar Déu o cridar a seques?

Víctima- Sisplau.

Assassí- Tres minuts cinquanta segons.

Víctima- Escolti... Escolti... jo puc... jo podria...

Assassí- No perdi el temps parlant amb mi. Concentri's. Concentri totes les seves forces invocant Déu, sisplau. A mi no cal que em dirigeixi la paraula. Vostè no aconseguirà res de mi, només *ell* aconseguirà de detenir-me... Tres minuts trenta segons.

Víctima- Pare nostre que sou al cel, sia santificat el vostre nom...

Assassí- Això està molt millor. Resar, sí senyor, per aquí es comença. És clar que, de petit, jo havia resat més de mil vegades i res, no vaig aconseguir de veure'l ni una sola vegada. Però no el vull destorbar. Continuï, continuï. Tres minuts deu segons.

Víctima- Vingui a nosaltres... el vostre... el vostre regne... Faci's... la... així... terra... com en el cel... Oh... Cada dia... perdoneu... les... nostres... oh.

(Silenci.)

Assassí- Quina pudor. S'ha cagat?

(La Víctima plora.)

Assassí- Quin fàstic, s'ha cagat! Dos minuts quaranta segons. No ha arribat. Encara. Però li queda temps. Ara que, si es presenta i se'l troba així... tot cagat... què pensarà de vostè?

Víctima- Noooo!!!

Assassí- Així crida el seu Déu? Més que una invocació, sembla el crit d'un impotent. Dos minuts trenta segons: l'equador. Però ja callo, ja callo.

(Pausa.)

Víctima- Escolti... jo... jo tinc... fa... fa... família.

Assassí- Dos minuts deu segons.

Víctima- Em sent? Escolti!

Assassí- A mi no, a mi no, a Déu, a ell, a ell, parli-li a ell.

Víctima- Ha d'escoltar-me! Tinc família! Jo tinc una família!!

Assassí- Dos minuts. Només dos minuts.

Víctima- Pensi que tinc una família, pensi per uns moments en la meva família, en els meus fills, les meves filles, la meva dona, el meu gos, el meu llit, la meva casa, els meus veïns;

ells m'estimen, em veuen cada dia, no puc morir, no pot matar-me i tornar-se'n tan tranquil a casa seva i dormir com si res no hagués passat, és impossible, imagini's quan ho vegin els meus fills, les meves filles, i sàpiguen que he mort a mans d'un assassí, un torturador, una persona indesitjable que fa mal a la gent, que mata un innocent per quatre xavos miserables, imagini's la cara de la meva filla petita quan tothom l'assenyali pel carrer i senti: mireu, mireu-la, la filla del que van assassinar ahir al barri, de l'honest bon pare amable bon home que van torturar al barri; a ella, a elles, a ells, fills meus, a ells també els matarà; si em mata a mi, mata els meus fills en vida, els destrossarà la vida; pot imaginar que per a mi no hi ha res en el món tret dels meus fills, són molt petits i tenen tota la vida per davant, i sàpiga que estimo també la meva dona, és una dona encantadora, tendra, femenina, que em coneix bé tot i que ignora els petits problemes que tinc amb la gent que el paga per matar-me, que comparteix el llit d'un marit que ella considera sensible, dòcil, amable; miri les cares dels meus fills, les meves filles estimades que m'adoren, que m'adulen, la cara de pena i de ràbia i de dolor quan sàpiguen demà la veritat i hagin d'arrossegar aquest assassinat fins que es morin i hagin d'empassar-se la seva tristesa i hagin de mudar-se de la seva casa, del seu barri, de la seva ciutat, del seu país per oblidar, per oblidar-me, perquè ni res ni ningú no els recordi a mi, miri'ls-hi bé les cares durant el meu funeral, a dins l'església, quan hauran posat el meu taüt davant l'altar i ells s'agafin de les mans i continguin el plor i el fàstic i el vòmit sabent l'atrocitat que algú ha comès amb el seu propi pare, el seu propi marit: la mort, la meva mort per quatre xavos miserables, les pot veure?, pot veure les cares de repulsió i d'odi profund envers l'assassí de la meva estimadíssima família?, que el maleirà encara que no el coneguin, que em ploraran, m'enyoraran i hauran d'emmarcar les meves fotos i treure la pols de tots els objectes que jo he tocat i reconstruir les joguines que any rere any amb tot el meu amor els he anat regalant i recuperar totes les traces possibles de la meva presència i conservar els records més càlids que algun cop els han lligat a mi... perquè mai no deixaran d'estimar-me i trobar-me a faltar. Escolti'm bé, no puc mirar-lo als ulls, no em mati, em queda temps?, escolti'm, potser potser potser potser no sóc jo ben bé qui parlo, vostè no pot matar-me, perquè acaba de sentir aquestes paraules de dolor, no puc mirar-lo als ulls però puc parlar, potser potser no sóc jo qui parlo, un home en aquesta situació no podria parlar de la manera que li parlo, sí, no se n'adona?, no veu que potser és Ell que parla en boca meva?, no s'adona que ara no sóc una persona qualsevol?, que Déu sóc jo o jo sóc Déu i viu en tots nosaltres i ara és en mi i ha arribat a temps per a advertir-lo?, ja m'ha sentit, ja *l'*ha sentit, és Déu qui parla en boca meva, per què no mira el rellotge?, no falten més de deu segons, encara?

Assassí- Mentider.

Guionista- *L'Assassí li ha disparat un tret al cap. La Víctima recula, amb la cara sagnant, i trenca el vidre d'una finestra. l'Assassí s'incorpora, alarmat pel soroll de la trencadissa i fuig. La Víctima és presa de violentes convulsions.*

Mor.

Fi de la primera part.

Segona part

...i no morir

Dona- *Segona part. Escena 1. Som al mateix saló de la casa de la Víctima. L'Assassí l'està apuntant amb la pistola.*

Assassí- Quina pudor. S'ha cagat? *(Pausa.)* Quin fàstic, s'ha cagat! Dos minuts quaranta segons. No ha arribat. Encara. Però li queda temps. Ara que, si es presenta i se'l troba així... tot cagat... què pensarà de vostè?

Víctima- Noooo!!!

Assassí- Així crida el seu Déu? Més que una invocació, sembla el crit d'un impotent. Dos minuts trenta segons: l'equador. Però ja callo, ja callo.

Víctima- Escolti... vostè... vostè té... família?

Assassí- Dos minuts deu segons.

Víctima- Em sent? Escolti!

Assassí- A mi no, a mi no, a Déu, a ell, parli-li a ell.

Víctima- Ha d'escoltar-me. Té família. Vostè té una família!

Assassí- Dos minuts. Només dos minuts.

Víctima- Pensi per uns moments en la seva família, segur que els seus fills, les seves filles, la seva dona, el seu gos, el seu llit, la seva casa, els seus veïns no saben qui és vostè. Vostè no pot matar-me i tornar-se'n tan tranquil a casa seva i dormir com si res no hagués passat. És impossible. Imagini's que parlo amb els seus fills i els dic el que és vostè: un assassí, una persona indesitjable. Imagini's la cara de la seva petita filla quan tothom l'assenyali pel carrer i senti: mireu, mireu-la bé, la filla de l'assassí del barri, del porc, del fill de puta, del sàdic assassí torturador; a ella, a elles, a ells, fills seus, també els matarà; si em mata a mi, mata els seus fills en vida. Puc imaginar que per a vostè no hi ha res en el món tret dels seus fills. Segur que són petits i tenen tota la vida per davant. Sé que estima també la seva dona. De segur que és encantadora, tendra, femenina, que no coneix el monstre que viu a dintre seu, que comparteix el llit d'un marit que ella creu sensible, dòcil, amable; a vostè l'agafaran; l'agafaran; miri llavors les cares dels seus fills, de les seves filles estimades que l'adoren, que l'adulen, la cara d'odi i de ràbia i de dolor quan sàpiguen per fi la veritat i hagin d'amagar la cara de vergonya i hagin de mudar-se de la seva casa, del seu barri, de la seva ciutat, del seu país, per oblidar, per oblidar-lo, perquè ni res ni ningú no els recordi a vostè; miri'ls bé les cares en la sala del tribunal, quan s'estarà assegut al banc dels acusats per haver-me matat a mi i d'altres abans que jo. Miri els seus fills com s'agafen de les mans i contenen el plor i el fàstic i el vòmit en sentir totes les atrocitats que ha comès: la meva mort, totes les morts que ha arrossegat fins ara amb fredor per quatre xavos miserables. Les pot veure? Veu les cares de repulsió i odi profund de la seva estimadíssima família, que renegarà de vostè i estriparà les seves fotos i llençarà tots els objectes que haurà tocat vostè i destrossarà totes les joguines que any rere any amb tot el seu amor els ha anat regalant i cremarà els records més càlids que algun cop van lligar-los a vostè?... Perquè a partir d'ara, no tan sols l'odiaran, sinó que hauran d'oblidar-lo. Escolti'm bé, miri'm als ulls, no moriré, s'acaba el temps, escolti'm, no se'n adona? No veu que sóc jo qui parlo? Un home en aquesta situació no parla de la manera que li parlo. No veu que és Ell que parla per boca meva? No s'adona que ja no sóc el d'abans? Sap qui sóc, ara? Sí, ho sap perfectament, sóc Déu, he arribat a temps per advertir-lo, ja m'ha sentit, miri el rellotge, no falten més de deu segons.

Dona- *Sí! L'Assassí està desconcertat, en una mena d'estat somnàmbul. Les paraules de la Víctima l'han afectat profundament. La mà se li afluixa i la pistola cau a terra. Ràpidament, la Víctima fa un bot i agafa la pistola. Apunta l'Assassí, que té l'esguard completament extraviat. Sense deixar d'apuntar-lo, la Víctima agafa un telèfon i marca un número.*

Víctima- Policia?

Dona- *S'ha salvat!*

Dona- *Escena 2. Tornem al cotxe de policia. Home policia i Dona policia. Van patrullant pels carrers de la ciutat. Xerren de les seves coses, de les seves neures. Estan a punt de rebre un avís molt especial de la Central.*

Dona policia- A tu no et fa por res?

Veu- Atenció, patrulles 116 i 143, avís.

Dona policia- Aquí 116.

Una altra veu- Aquí patrulla 143.

Veu- A veure, és una mica difícil, això... Resulta que acabem de rebre una trucada una mica estranya d'un home que diu que ha reduït un assassí a casa seva, a veure..., a veure... sí, aquí, Gran Avinguda 735, ha dit. Tot plegat sona una mica rocambolesc, diu que ha aconseguit burlar l'assassí i que ha pogut agafar-li la pistola i l'està encanonant. Està molt nerviós. Diu que hi anem de seguida, que el tipus és molt perillós i sàdic i no sé què més. En tot cas, acosteu-vos-hi amb precaució, potser haureu de detenir el que ha trucat, potser és algun borratxo o algú que ens vol gastar una broma de mal gust.

Dona policia- Un altre boig per a nosaltres. No ens pot tocar mai algun cas *de debó? (A l'aparell)*: Aquí 116, missatge rebut, ens trobem molt a prop del lloc, ens hi dirigim ara mateix.

Veu- No cal que entreu a la casa. Passeu-hi per davant i mireu. Segur que és algun tio que està sol i vol cridar l'atenció.

Dona policia- Gràcies.

L'altra veu- Cal que hi anem nosaltres, també?

Dona policia- No cal, 143, si necessitem ajut, us ho comunicarem.
*(A l'*Home policia*)*: Sirena.

Home policia- Vols dir que cal?

Dona policia- És clar.

Home policia- Vaja, ara despertarem tots els veïns del carrer per... un bromista.

Dona policia- Hem rebut un avís. Quan es rep un avís, es posa la sirena.

Home policia- També ho diu el manual?

Dona policia- Sí.

Home policia- Demà m'ensenyaràs a quina pàgina ho diu.

Dona policia- Demà demanaré que em canviïn de company. Sirena!

Dona- *La dona policia no accelera. L'Home policia connecta la sirena. S'encén el llum blau giratori, però no se sent cap so.*

Dona policia- He dit sirena!

Home policia- Acabo de connectar-la.

Dona policia- No sento res.

Home policia- Doncs està connectada.

Dona policia- No se sent el xiulet.

Home policia- Es deu haver espatllat el mecanisme.

Dona policia- Però, què dius, home, què dius? Les sirenes no s'espatllen, no *poden* espatllar-se, no s'espatllen *mai*.

Home policia- Doncs aquesta sí. Ara mateix.

Dona policia- Deixa'm a mi. A més a més d'apàtic ets maldestre! I ara, què?

Home policia- Hauràs de conduir amb precaució.

Dona policia- Quina merda.

Home policia- No acceleris.

Dona policia- Quina merda.

Home policia- T'aguantes.

Dona policia- Som a prop?

Home policia- A un parell de quilòmetres.

Dona policia- Tant?

Dona- *La Dona policia accelera. Una mica.*

Home policia- Que no hi ha pressa.

Dona policia- Merda! Llàstima que no sigui una urgència. No hi ha res al món que m'agradi més que saltar-me un semàfor en vermell quan algú ens necessita. No et fa vergonya, a tu, sentir com ens critica tothom perquè sempre arribem mitja hora tard quan se'ns necessita?

Home policia- Segurament, no és el cas.

Dona policia- Tant me fa. M'agrada que em necessitin.

Home policia- Ho dus a la sang.

Dona policia- El què?

Home policia- Res.

Dona policia- Ja som a la Gran Avinguda.

Home policia- Número... A poc a poc... 655. Som a un quilòmetre, més o menys.

Dona policia- Què duc a la sang?

Home policia- Ànsia.

Dona- *La Dona policia accelera. Una mica més.*

Home policia- Eh! vols que ens estavellem contra algú? Frena, sisplau. Vés amb compte amb els semàfors vermells.

Dona policia- No en veig cap, de semàfor vermell.

Home policia- Perquè no els mires.

Dona policia- No pateixis.

Home policia- Frena.

Dona policia- Si vaig a poc a poc!

Home policia- Frena.

Dona policia- Abans deies que anàvem massa lents i ara...

Home policia- Que anem massa de pressa, sí.

Dona policia- Vols callar?

Home policia- Vigila. Vas a seixanta.

Dona policia- Encara no hem arribat?

Home policia- El semàfor!

Dona policia- No tinguis por.

Dona- *La Dona policia se salta un semàfor vermell, però veu una moto, que està creuant el carrer, i té temps de frenar. Topada. Més aviat, rascada. Cap estrèpit. El Motorista comença a fer esses amb la moto, s'aferra fortament al manillar. Les rodes li patinen, se li trava el peu amb la cadena, la moto es vincla i cau de costat damunt l'asfalt. Pobre noi. L'Home policia surt immediatament del cotxe. Veu el Motorista que, tot i estaboornit, ja comença a incorporar-se.*

Home policia- Au, surt, vinga, surt, mira què has fet!

Dona policia- No em cridis!

Home policia- Truca a una ambulància, vinga!

Dona policia- S'ha fet mal?

Motorista- Seran fills de puta?

Home policia- No es tregui el casc!!

Motorista- Com que no? Ajudin-me, collons!! Em pica aquí, em fa mal, merda, merda, merda!

Home policia- Que no es tregui el casc!!

Dona policia- No l'ha sentit? No es tregui el casc!

Home policia- Tu calla i truca a la Central que demanin una ambulància.

Dona policia- Una ambulància? Si no s'ha fet res!

Dona- *Al jove Motorista, el casc li fa una nosa insuportable. No s'està per orgues, i se'l treu d'una revolada. Encès com una teia, mira els seus agressors i s'adona que són... policies!!!!*

Motorista
(*al mateix temps que la Dona*)- Policies!!!! Però estan bojos o què? Hòstia! Si a sobre són policies! Policies! No els fa vergonya, eh? Collons, m'han deixat fet merda, m'han espatllat la nit, collons! Hòstia, hòstia, que m'agafa un cabreig de cal déu, hòstia, però què han fotut? Merda! I la moto què, eh? Me'n pagaran una de nova o què? Què? Vostès sí que poden saltar-se els semàfors perquè van

d'uniforme i nosaltres no perquè ens retiren el carnet, eh? Els puc posar una multa, jo, a vostès, eh? No, no, jo no els puc retirar el carnet, hòstia. Seran fills de puta!!

Dona policia- Jo no truco a cap ambulància, és un energumen, ens està insultant!

Home policia- Vols callar?

Motorista- No, no, deixin-me aquí tirat, fills de puta.

Home policia- Si continua insultant-nos el durem a la comissaria.

Motorista- Si m'has trencat una cama com a mínim, imbècil. Vinga, sí, porta-m'hi, que vull parlar amb el comissari i dir-li que una filla de puta amb uniforme s'ha saltat un semàfor sense avisar i m'ha destrossat les cames.

Dona policia- Exagera.

Home policia- Calmi's, vingui, redreci's.

Motorista- A mi no em toqui, eh? No em... Ah! La cama, la cama, la cama! Hòstia! Hòstia quin mal!

Dona policia- Què fas?

Home policia- Ajudar-lo. Està a punt de desmaiar-se.

Dona policia- Escolta...

Home policia- Què?

Dona policia- I si...?

Home policia- Si què.

Dona policia- Què em faran?

Home policia- Torturar-te, segur que no. Trencar-te les cames, tampoc. en realitat, se me'n fot el que puguin fer-te.

Motorista- Oh... escolti... una mica d'aigua... tinc set... tingui... la meva cartera... em dic... em trobo malament... les cames...

Home policia- Ajuda'm en lloc de posar-te histèrica, merda! L'ambulància, corre!

Dona policia- No puc, no puc!

Motorista- ...Tingui... la cartera... a dintre hi ha... a dintre hi ha... telèfons... truquin... a la meva... a la meva...

(Se sent una veu per l'aparell transmissor del cotxe patrulla.)

Veu- Atenció, 116, atenció. Dirigiu-vos urgentment a l'adreça anterior. La patrulla 143 ha arribat a la casa, han trobat l'home que havia trucat amenaçant un pressumpte assassí. Dirigiu-vos-hi ràpidament. L'home està armat i té un atac de nervis. Atenció, 116, 116! Posició. 116! Però com és que encara no heu arribat? Merda! 116! 116!

(La Dona policia es calma, va cap al cotxe i agafa l'aparell transmissor. L'Home policia, amb el cos demaiat del Motorista en braços, la mira.)

Dona policia- Aquí 116. No hi hem pogut arribar perquè un motorista s'ha saltat un semàfor en vermell i se'ns ha tirat a sobre. Necessitem una ambulància. No és greu.

Home policia- No et facis il·lusions. Diré la veritat. Imbècil.

Dona- *La Dona té por. Li pot caure un bon paquet. Mira l'Home policia, volent-li dir: sisplau, no em delatis! L'Home policia la desafia amb la mirada. Ha dit que cantarà. Li caurà el paquet. Després, contempla el cos del pobre motorista als seus braços. Desmaiat. Només està desmaiat.*

Se'n sortirà.

Dona- *Escena 3. Tornem al mateix menjador-sala d'estar del pis antic de la Senyora. Ha estat bevent i empassant-se pastilles desesperadament. Està sola, perduda, abando-nada. Busca consol a l'altra banda del telèfon, amb una parenta, una cosina, crec, a la qual només demana una mica de comprensió. Tan sols li demana companyia..., afecte..., escalfor... i...*

Senyora- Cinquanta mil.

Dona- *La parenta li penja. Ella pren dues o tres pastilles més. Agafa l'auricular i, sense marcar cap número, parla amb el no-res, amb l'esfereïdora buidor que l'envolta.*

Senyora- Que hi ha el papa? I la mama? Per què dus una serp a la mà? Em fan por les serps. Per què sóc una vella boja, mama? Per què sóc un llargandaix? No hi ha ningú?

Dona- *Penja. Riu amb la inconsciència d'un infant innocent. No s'adona, trista boja, que el deliri l'aboca irremissiblement a l'abisme. Però, de sobte, sona el telèfon. Agafa'l. Agafa'l, dona, agafa'l!*

Senyora- Mama? Cosineta? Eh. Com? La policia? A mi? Què? Qui li ha donat el meu número, la mentidera de la meva cosi...? No m'ho crec. Fa tres mesos que no el veig. Digui-li que se'n vagi a... Que no és greu? Sí. Què vol dir? Què vol dir que no és greu? Escolti, noi... Aquestes són hores, senyor policia com es digui? Sí, és el meu fill, però no entenc per què els ha donat el meu telef... Què? Un accident? Quan. Què. Què. Com que no res?!! És amb vostès? Li vull parlar. No em trobo bé, senyor policia, digui-li que es posi. A l'hospital? Què diu ara? Quin hospital? Ah. Déu meu. Com s'ho ha fet? Oh. Oh. Miri que ja li deia jo... Ai, ai, ai, no em trobo bé, senyor policia, em penso que... Sí, l'he d'anar a veure. No. No. Ara. Ara. Avui és un día fatídic, senyor policia, sí. A buscar-me? No, no cal...

Dona- *La Senyora penja. Està pàl·lida. Murmura algunes paraules. El meu nen... un accident.. a l'hospital, pobret... i sense mi... la seva mama... em necessita, em necessita, em necessita... De cop, es fica un dit dintre la boca, ben endintre. Tus. Rota. Res. Torna a ficar-se el dit més endintre. Encara no. Dos dits. Més endintre. Més. Tres dits. Nàusees!! Ara, per fi, ja, ja ja! Vomita estrepitosament sobre el terra. Un suc espès, calent i llefiscós, barreja de conyac i de bilis, on es distingeixen uns puntets blaus i vermells. Són les pastilles, que no han tingut temps de diluir-se! Escup. Tus. Marca un número.*

Senyora- Policia? Sóc una vella a qui acaben de trucar... No sé si era vostè. Fa un minut. Doncs digui a qui m'hagi trucat que es posi. Doncs pregunti, no és policia, vostè? Miri, senyor antipàtic, em trobo molt malament i el meu fill està en un hospital i jo estic sola i boja i bruta i m'he vomitat a sobre i estic tota empastifada i enganxifosa i no sé què fer i tothom m'ha abandonat i tinc fanstasmes a la casa i em mataria si no sabés que el meu nen l'han ferit i és a l'hospital i em necessita i jo necessito veure el meu nen a l'hospital i ningú em fa cas i un company seu molt amable que no era vostè per descomptat m'ha dit que em podria fer companyia i dur-me a l'hospital i segurament al pas que vaig a mi també hauran d'ingressar-me i si no vénen a buscar-me no sé què faré senyor policia, no tinc diners ni per a un taxi...

Dona- *Ara això no importa. El més greu ja ha passat.*
Viu!

Dona- *Escena 4. A veure. La cosa es complica. Tornem a l'habitació d'hospital. El Malalt jeu en el seu llit. Però atenció, perquè a l'altre hi ha aquell pobre noiet, sí, el Motorista. Té una cama enguixada i du collarí. I encara no ha acabat la cosa, falta la peça clau: en una butaca, al costat del llit del Motorista, seu la Senyora, que evidentment és la seva mare. Amb el cap repenjat al respatller, dorm profundament. Entra la Infermera.*

Infermera- Bona nit.

Malalt- Hola.

Motorista- Hola.

Infermera
(al Motorista*)*- Una punxadeta.

Malalt- Quina sort.

Motorista- Què?

Malalt- Res.

(La Infermera posa una injecció al Motorista.)

Malalt- Així, doncs, a mi ja no em punxen?

Infermera- No. Per a vostè, només dues pastilletes.

Motorista- Ai!

Infermera- No és res, és un sedant, de seguida es calmarà, no pateixi.

(Acaba de posar-li la injecció.)

Malalt- Jo també en vull.

Infermera- El metge ha dit que no. De totes maneres, les pastilles també són sedants.

Malalt- Ah.

Infermera
(al Motorista)- És la seva àvia?

Motorista- La meva mare.

Infermera- Ah. Pobra. S'ha adormit.

Motorista- Hauria de marxar.

Infermera- Vol que la desperti?

Motorista- No. Es voldrà quedar. Es pensa que tinc cinc anys.

Malalt- Li anirà bé, segur. Almenys, podrà gratar-li l'esquena.

Motorista- A mi, la meva mare no m'ha gratat mai l'esquena.

Malalt- Ah, no?

Infermera
(al Malalt- Les pastilles.

Malalt- Em pica l'esquena.

Infermera- Està de bon humor, avui.

Malalt- L'hi sembla?

Infermera- Sí.

Motorista- A mi em pica la cama.

Malalt- Això no és res. Quan porti cinc dies així, ja no li picarà. Li cremarà.

Motorista- Gràcies pels ànims.

Malalt- De res.

Infermera- Què?

Malalt- Què, què?

Infermera- No puc quedar-me aquí tota la nit.

Malalt- Ja. Què vol dir?

Infermera- Les pastilles.

Malalt- No en tindré prou. Em penso que tinc febre. I estic una mica nerviós.

Infermera- Per què?

Malalt- Vostè què creu?

Infermera- No ho sé.

Malalt- Tot aquest tràfec.

Infermera- Tràfec?

Malalt- Portava tants dies sol que... que... m'he atabalat.

Infermera- No sigui antipàtic. A tothom li agrada tenir companyia.

Motorista- Estan parlant de mi?

Infermera- No.

Malalt- Sí. Més o menys.

Infermera- Vinga, les pastilles.

Malalt- Tinc febre, necessito una injecció. I em pica l'esquena.

Infermera- Si tingués febre, no parlaria tant.

(*La Senyora ronca*)

Malalt- Què és això?

Dona- *La Senyora, que ronca.*

Malalt- Què li sembla?

Infermera- Vol callar?

Motorista- Mama!

Senyora- Eh?

Dona- *La Senyora entreobre els ulls, mira el Motorista, somriu, pensa: que maco que és pobre fill meu- i torna a adomir-se.*

Motorista- Em sap greu.

Infermera- Prengui-se-les.

Dona- *La Infermera s'acosta més al llit del Malalt i fa caure involuntàriament l'aparell per avisar les infermeres en cas d'urgència. Ningú no se n'adona. Què passarà? Paciència, ja ho veurem més endavant. De moment, el Malalt es pren les pastilles.*

Malalt- Posi'm el termòmetre.

Infermera- Vostè és una mica...

Malalt- Què.

Infermera- Pesadet.

(El Motorista riu. La Infermera agafa el pols del Malalt i es mira el rellotge.)

Malalt- Riu de mi?

Motorista- No.

Malalt- Perdoni'm si el molesto. Estic una mica nerviós. Aquí si no et queixes, ningú no et fa cas.

Motorista- Ja. Com s'ho va fer, això?

Malalt- Rodolant ridículament per unes escales gens inclinades. I vostè?

Motorista- Accident. Em va atropellar una patrulla de policia. Culpa d'ells.

Malalt- Aquesta sí que és bona! Bé, almenys no va sentir vergonya.

Motorista- Què vol dir?

Malalt- Res. La indignació és sensiblement més sana que la vergonya.

Motorista- Ah. Ja.

Dona- *Truquen a la porta. Qui pot ser? La Infermera deixa el pols del Malalt i s'acosta per obrir. Per acabar-ho d'adobar, se'ns presenta la Dona policia. Vesteix de paisà.*

Dona policia- Bona nit.

Infermera- Bona nit.

Dona policia- Puc entrar?

Infermera- Sí.

Motorista- Vaja, parlant del rei de Roma...

(Pausa. Incomoditat. La Infermera mira el Motorista. Va cap al Malalt i torna a agafar-li el pols.)

Motorista- Què? Ha vingut a disculpar-se?

Dona policia- Com ha anat l'operació?

Motorista- Home... bé. Hauria estat millor sense operació. I sense... accident, és clar.

Dona policia- Ja.

Motorista- I què?

Dona policia- Es troba bé?

Motorista- Sí.

Dona- Me n'alegro.

Motorista- Què? No m'ha portat flors?

Dona policia- No.

Motorista- Bombons?

Dona policia- Tampoc.

Motorista- Així, com pensa subornar-me perquè no la denunciï?

Dona policia- Jo no...

Motorista- Ja.

Dona policia- De debó.

Motorista- Sí, sí. Mama! Mira, mama, despertat't, aquesta és la tia que em va fotre la trompada i em va trencar el coll i la cama.

(El Malalt riu. La Infermera mira la Dona policia. La Senyora obre els ulls, somriu a la Dona policia.)

Senyora- Que maco que és pobre fill meu, oi?

(*Instantàniament, torna a adormir-se. El Malalt riu encara més.*)

Infermera*(al* Malalt*,*
en veu baixa)- No rigui que em descompto.

Malalt- Què me'n diu, de tot això?

Infermera- Xut.

(Pausa. Tensió)

Dona policia- Jo... passava per aquí. I he pensat... Només el volia veure. Per saber com li ha anat l'operació. Res més.

(Pausa)

Motorista- Ja m'ho ha preguntat abans.

Dona policia- I es troba bé del tot?

Motorista- Canviarà molt per a vostè si li dic que sí?

Dona policia- Sí.

Motorista- Sobretot a efectes legals, oi?

Dona policia- No... No és per això...

Motorista- Doncs sí, em trobo bé. I vostè?

Dona policia- Sí. Bé. Sí. Bé. Me n'he d'anar.

Motorista- Ja? Té pressa?

Dona policia- Sí.

Motorista- Bé... ja... ja ens veurem.

Dona policia- Sí. Tingui, la meva targeta. Aquest és el meu número de telèfon. Truqui'm quan pugui. Quan surti d'aquí. Li dec... Bé. Potser tornaré demà.

Motorista- No s'oblidi dels bombons.

Dona policia- Sí. Adéu. Perdonin. Bona nit.

Dona: *La Dona policia surt. A què ha vingut?*

Motorista- La tia estúpida ha vingut a subornar-me!

Malalt- Aquesta dona és policia?

Motorista- Sí.

Malalt- No en té gens la pinta.

Motorista- No?

Infermera- No té febre.

Malalt- Com ho sap, si tenia l'orella enganxada a la seva conversa?

Infermera- M'he descomptat tres vegades però per culpa seva, perquè movia el braç.

Malalt- Vol dir que no hauria estat més fàcil posar-me el termòmetre?

Infermera- Au, bona nit. Que descansin.

Motorista- Bona nit.

Infermera- La seva... mare...

Motorista- No, No la desperti. Es queda aquí. Si li dic que se'n vagi, muntarà un altre escàndol com el d'ahir.

Infermera- Si necessiten alguna cosa, premin el botó.

Malalt- Esperi.

(Pausa)

Infermera- Què.

Malalt- Em sembla que li havia de dir alguna cosa i no recordo... Ah, sí, res, una ximpleria... No ens hem vist abans, vostè i jo? Vull dir, abans que jo ingressés aquí, a l'hospital?

Infermera- No. Adéu.

Malalt- Ah! Per què és vostè tan... seca?

Motorista- Com es passa!

Infermera- Truqui'm un dia quan hagi sortit de l'hospital i li explicaré perquè.

Dona: *La Infermera surt. No tornarà mai més a aquesta habitació. O potser sí?*

Malalt- Anava a dir-li "lletja" i m'ha sortit "seca"!

(El Motorista riu.)

Motorista- S'ha fixat que totes les dones ens citen per quan sortim de l'hospital?

Malalt- S'entesta a dir-me que no tinc febre i en tinc i tinc el peu inflat i em fa mal la cama i el guix em crema i em sento més malament que mai i em costa respirar i... i em pica l'esquena.

Motorista- No li agraden els hospitals.

Malalt- A vostè sí?

Motorista- Sí. T'ho fan tot. M'agrada que m'ho facin tot. Si no fos pels claus...

Malalt- Se'ls sent?

Motorista- No gaire.

Malalt- Esperi's a demà, quan li treguin les *punxadetes*.

Motorista- Vaja!

(Pausa)

Motorista- Escolti, si vol els dic que em canviïn d'habitació.

Malalt- Per què?

Motorista- No ha dit abans...?

Malalt- Què?

Motorista- Res.

(Pausa)

Motorista- Bona nit.

(Pausa)

Motorista- Pot posar la tele. No em molesta.

(Pausa)

Motorista- Au, bona nit.

Dona- *El Motorista tanca ls ulls. El Malalt engega el televisor amb el comandament a distància. La Senyora se sobresalta, obre els ulls, mira el seu fill, somriu -que maco que és pobre fill meu-, mira el Malalt -i aquest paio qui cony és, d'on ha sortit?*

Malalt- Li molesta la tele?

Dona- *La Senyora fa que no amb el cap, somriu -al contrari, m'anirà bé mirar la tele una miqueta- i torna a adormir-se a la butaca. El Malalt somriu. Engega la tele. Fa zapping. Diversos programes. De cop, es queda absort, pensatiu, com si imaginés alguna cosa estranya. Sobtadament, té una forta sensació d'asfíxia. S'espanta. Se sent el so d'un programa de televisió. Alertat pel soroll, el Motorista obre els ulls. El Malalt tus i vomita. S'ennuega amb els seus vòmits, quin horror! El Motorista el mira.*

Motorista- Què té? Què li passa? Es troba...? Hòstia!

Dona- *Al Malalt li falta l'aire. El Motorista busca l'aparell per avisar la Infermera. El veu a terra.*

Motorista- Però què fa això a terra? Mama! Merda! Escolti, què li passa?

Dona- *El Malalt no respon. El seu cos comença a crispar-se. El Motorista s'alarma. S'arrossega pel llit, intenta arribar a l'aparell, no pot, pobre noi, no hi arriba! Es deixa caure a terra. Se sent un cruixir d'ossos. Quin mal!!! La Senyora es desperta i mira el llit buit del Motorista, -qui se l'ha endut, pobre fill meu?*

Motorista- Mama, sóc aquí! El botó, el botó, prem el botó!!

Dona- *La Senyora es posa de quatre grapes, veu Motorista a terra -què fas aquí, pobre fill meu?- Ell li assenyala amb insistència l'aparell. El botó, el botó, prem el botó! La Senyora no entén res -el botó? el botó?, però quin botó?, però acaba arrossegant-se cap a l'aparell i com pot, aconsegueix prémer el botó.*

Motorista- Ja està!

Senyora- Ja està?

Dona- Ja està!!!

Dona- *Escena 5. Tornem al menjador d'aquell pis cèntric, vinga. Mare i Filla. La nena ja s'està ennuegant amb els ossos de pollastre. Intenta cridar, gemegar.La mare no sap què fer. La Filla està pàl·lida i sense força. La Mare va a la finestra, l'obre crida:*

Mare- Ajut! Hi ha algú, aquí dalt? Escolti, vostè...! La nena... la nena que s'ha ennu... Sisplau!! Que no hi ha ningú? Ajut!!

Veu del Malalt- Què passa?

Dona- *És la veu del seu veí.*

Mare- Baixi, sisplau, baixi, ajudi'm, li ho prego!! La nena...! La nena...! Sisplau!

Veu del Malalt- Ara vinc!

Dona: *La veu del seu veí! Hi és! Ara sí que hi és. La Mare obre. Rere la porta apareix... el Malalt! Éll és el veí!*

Malalt- Què passa?

Mare- La nena... La nena...

Malalt- Però, què li passa? Vol que truqui a una ambulància?

Mare- No. Em sembla... és només... oh!... s'ha ennuegat amb el menjar!

Malalt- Però, senyora, vostè no li ha fet res?

Mare- Jo? I què podia fer, jo, pobra de mi? Què se li ha de fer?

Malalt- Miri, senyora, miri el que hauria de fer!

Dona- *Miri el que hauria de fer! Miri i aprengui!: El Malalt agafa la Filla i l'estira damunt el terra. Amb el puny, li etziba un cop fort sobre l'esternó. Sense pietat! La Filla té una convulsió però no expulsa res. El Malalt posa la Filla de boca terrosa i li clava un parell, no, tres, no quatre cops a l'esquena. La Filla tus. Bé! Li dóna un cop més fort. No reacciona. Horror! Queda poc temps! Li agafa la cara amb les mans, li obre la boca i li entafora els dits a dintre. No aconsegueix de treure-li res. Merda! Ho haurà de provar d'una altra manera. Vinga! Ràpid! S'agenolla, agafa la Filla per l'esquena, li passa els braços per sota les aixelles, i l'estreny fortament contra ell amb batzegades violentes. Una! Dues! Tres! Quatre! Flop! La Filla escup els trossos de pollastre. Síiiiii!!!!! Comença a respirar molt lleument. Recupera el coneixement. La Mare, atònita, se'ls ha mirat a distància.*

Malalt- Ajudi'm.

Mare- Gràcies.

Malalt- A vegades, per ajudar la gent, cal ficar-se dins la merda, senyora.

Mare- Sí... sí...

Dona- *És clar que sí!*

Mare- Nena, nena, et trobes... bé?

Malalt- Deixi-la reposar aquí, no la toqui.

(La Filla recupera el coneixement. Mira la Mare i el Malalt. Es du les mans al pit.)

Filla- Em fa... mal.

Mare- Dóna-li les gràcies, nena.

Malalt- Deixi, deixi. Me'n vaig.

Mare- No sé com li podrem pagar tot això, jove.

Malalt- De cap manera, senyora. I gràcies per dir-me jove.

Mare- No vol quedar-se una estoneta amb nosaltres? A sopar?

Malalt- No, no. Tinc molta feina. He de passar-me tota la nit treballant.

Mare- Ah, sí?

Malalt- Exàmens per corregir.

Mare- Ah, és clar. Li... li fa mal la cama? Vol... seure una estona?

Malalt- No, no.

Mare- Ha estat tants dies sense aparèixer per aquí. Em pensava que s'havia mudat. Quina sort, trobar-lo.

Malalt- No. Sort no. No hi crec, en aquestes coses. Són ximpleries.

Dona- *La Filla mira el Malalt. Li somriu amb una tendresa infinita. Després extravia la mirada i es queda així, estranyament pensativa, una bona estona. Tan jove i ja ha vist la mort de prop, una experiència que no oblidarà mai a la vida...*

Mare- De debò no vol quedar-se? Em sap greu que hagi de marxar així... tan cansat... per culpa... de la nena.

Malalt- No és res. Encara estic una mica convalescent. He estat un mes a l'hospital.

Mare- Què diu, ara? I què hi feia, allà?

Malalt- Tenia una fractura de fèmur però m'hi vaig quedar perquè, no sé com, se'm va complicar amb una trombosi pulmonar.

Mare- Oh. Pobre. I nosaltres fent-li fer esforços! Oh!

Malalt- No és res. Bé. Me'n vaig.

Mare- Em sap greu...

Malalt- A propòsit, la nena...

Mare- Què.

Malalt- Cuidi-la bé.

Mare- Sí, sí. Adéu, jove.

Malalt- No tan jove, senyora.

Dona- *El Malalt surt. Enhorabona! Per sort, el món encara és ple d'herois anònims.*

Mare- Nena.

Filla- Què?

Dona- *Què?... Què?... Què vol ara la Mare? Què fa? Agafa la Filla per les espatlles, la mira fixament, i li clava una solemne plantofada en plena cara que la deixa estabornida.*

Mare- Mai més, em sents?!! Mai més!! Quina vergonya!! Déu meu!! No has vist què has fet!! T'has comportat com una... com una... com una subnormal, filla meva, com una subnormal! Saps com m'has fet patir? No tornis a fer una cosa d'aquestes si no vols que m'agafi un cobriment de cor, m'has sentit, nena?

Filla- M'has fet mal, mama! Em fa molt de mal aquí, al cap. I aquí. Per què em pegues? I si... i si m'hagués mort, què, mama?

Mare- Au, calla, nena, calla, no diguis bestieses! Què dius de morir-te? No diguis criaturades!... No es mor ningú per una cosa d'aquestes avui dia, nena, a vegades sembles ximpleta, filla meva. Què? et trobes millor, ja?

Filla- No.

Dona- *Sona el telèfon.*

Mare- Au, nena, a dormir, que has de descansar. Ja ho recolliré jo, tot això.

Dona- *La Mare fa un petó al front a la Filla. Després, una moixaina. En bona hora. En el fons, també té un cor, la mala bèstia. Va cap al telèfon i l'agafa.*

Mare- Digui? Ah, hola. Oh, oh, no vegis el disgust que acaba de fer-me passar la nena...

Dona- *La nena camina a poc a poc cap a la seva habitació, amb el cap baix. Plora. És viva. Plora.*

Dona- *Escena 6. I ara, per acabar, tornem a la mateixa habitació d'aquell piset cèntric. L'Heroïnòman és a dintre. Darrere la porta d'entrada al pis, al replà de l'escala, hi ha la seva Germana. Però no està sola. Ara l'acompanya la Filla, no la seva, ella no en té, de filles, ni de fills, és la filla de l'altra, la Mare, la qual és germana de la Germana, i per tant germana de l'Heroïnòman, com la Germana. Total, que si aquella és la Mare, aquests són els tiets i la que abans era Filla, ara és la Neboda. Queda clar? Doncs comencem! Totes dues són al replà, agafades de la mà. A dintre, l'Heroïnòman, ajagut a terra, en un racó, es tapa les orelles amb les mans.*

Germana- He dit que m'obris o trucaré a la policia!

Filla- I si no hi és?

Germana
(A la Filla*)* Hi és. Hi ha el llum encès. *(Cridant.)* Em sents? *(A la* Filla.*)* Quan obri, no t'espantis, nena, segurament tindrà... estarà molt malament, però tu no t'espantis. *(Cridant.)* Sé que ets aquí i no m'importa res, t'ho juro, ara mateix me'n vaig a la policia a denunciar-te, saps perfectament que les coses han canviat, per sort han canviat, ja no van amb miraments, et poden ficar a la presó si te'n troben només una mica. Em sents?

Filla- Però, tieta, de debò vols que fiquin el tiet a la presó?

Germana- No, nena, no, només és per espantar-lo. *(Cridant,)* M'has sentit? *(A la* Filla.*)* Escolta'm bé: quan entrem, jo intentaré de despistar-lo. Tu fes el que hem convingut, d'acord?

Filla- Sí, tieta.

Germana
(Cridant.)- He dit que no m'importa res.

Filla- I si no em deixa fer res? I si em... pega?

Germana- Tranquil·la, ja veuràs com tot anirà bé, jo el despistaré. *(Cridant.)* Res, sents? Ni que siguem germans ni res!! Obre!!

Dona- *L'Heroïnòman obre la porta. La Germana empeny la Filla dins el pis, entra, agafa l'Heroïnòman per les espatlles i el sacseja. Lluiten. La Filla s'espanta i va a un racó.*

Germana- No marxarem d'aquí fins que no m'hagis escoltat!

Heroïnòman- Fora d'aquí, estúpida! Put...! Em fas mal! Què hi fa, la nena, aquí?

Germana- També té dret a saber la veritat. Et fa vergonya?

Heroïnòman- No. Hola, nena.

Filla- Hola, tiet.

Dona- *La Germana agafa fortament pel braç l'Heroïnòman i el du a un racó. Fa un gest de complicitat a la Filla,volent-li dir: vinga, nena, comença a remenar-*

Germana- No podem esperar més... Ens has mentit i ens has robat. Ho estàs engegant tot a la merda, sents? Tot. I no parlo només de les nostres relacions. Al cap i a la fi, això no té importància...

Heroïnòman- Aneu-vos-en.

Dona- *La Filla mira de cop la Germana. No, encara no, que no he trobat res! No!*

Germana- No. Ens has obert la porta. Per tant, sé que encara t'importem una mica. T'he amenaçat i aquesta vegada és de debó. Ho hem parlat i hem decidit de pagar-te una estada en un centre important.

Heroïnòman- Ha estat idea teva o de l'altra... o de l'altra germaneta?!

Germana- Què hi dius?

Heroïnòman- Que ja pots anar tranquil·lament a la policia! No tinc res. Aquí no hi ha res. Fa temps que ja no tinc res.

Dona- *La Filla torna a mirar la Germana. Potser té raó, tieta, aquí no trobo res!*

Germana- No em facis riure. T'has mirat al mirall? Vine, vine, vine i mira-t'hi bé!

Heroïnòman- No.

Germana- He dit que vinguis!

Dona- *La Germana arrossega l'Heroïnòman pels cabells. Assenyala a la Filla la calaixera: Mira aquí, nena! Ara mateix, tieta.*

Germana- Que et miris!

Heroïnòman- Em fas mal.

Germana- Digue'm. Què hi veus?

Filla- Res.

Germana- Eh?

Filla- Eh?

Heroïnòman- Eh?

Germana- Que què hi veus, al mirall!

Heroïnòman- Jo. Tu. Res.

Germana- Mira't la cara. És aquesta, la teva cara? No. Aquest no ets tu.

Heroïnòman- Sóc jo. Sé perfectament que sóc jo.

Germana- A això t'ha portat tanta filosofia?

Heroïnòman- Què? A què ve, això, ara?

Germana- A ser una mitja merda? Menys que zero? Aquesta és la cara d'un... desgraciat.

Heroïnòman- No. Aquesta és la meva cara. I no sé què té a veure la filosofia amb tot això. Estàs guillada. L'altra també. les dues. Guillades. Retrògrades. Espero que la nena hagi sortit al seu pare. Per desconegut que sigui, no pot ser mai pitjor que vosaltres.

Dona- *La Filla mira l'Heroïnòman. Ara t'has passat, tiet. La Germana bufeteja l'Heroïnòman i mira la nena. Registra bé la calaixera, corre! La nena ho fa i, ara sí, trobarà per casualitat el doble fons del calaix, veràu les paperines de cocaïna i heroïna i se les anirà guardant a les butxaques.*

Germana- Escolta'm bé. No t'ho tornaré a repetir. Volem pagar-te una bona temporada al millor centre de desintoxicació del país. No et pensis que em ve de gust posar-me...

melodramàtica, saps que no m'agraden... els drames. Només hem vingut per ajudar-te, havíem posat tantes esperances en tu...

Heroïnòman- Para de sermonejar-me. No tens set?

Germana- Què?

Heroïnòman- Si tens set.

Germana- No.

Heroïnòman- Vols un whisky, borratxa? Bé, doncs jo sí.

Dona- *L'Heroïnòman s'aixeca. Nena, vigila! Ràpidament, la nena recull l'última paperina i tanca el calaix. La Germana la mira. Què? Ja està, tieta. Ho tinc tot, tieta. M'ha enxampat el tiet, tieta? Ni puta idea, nena, ara ho veurem.*

Heroïnòman- Vine aquí, bufona.

Filla- No.

Heroïnòman- Em tens por, tu també?

Filla- No.

Heroïnòman- Diguin el que diguin la mare i la tieta, no pensis de mi que sóc un monstre.

Filla- Jo no ho penso, això.

Heroïnòman- Fas bé. A més a més, els monstres no existeixen.

Germana- Bé, què?

Heroïnòman- Eh?

Germana- Sí o no?

Heroïnòman- Sí, què? No, què?

Dona- *La Germana va cap a la Filla i la mira. Tranquil.la, nena, no se n'ha adonat, fotem el camp. La nena fa que sí. Sí, sisplau, anem, anem, que no puc més, que a més a més, m'estic pixant dels nervis!*

Germana- Ja no saps ni què dius ni què fas. Au, adéu! Anem, nena. Espero la teva trucada.

Heroïnòman- Què?

Germana- Dient que sí. Demà mateix. Aquesta nit. Pensa-t'ho bé. Si no, la policia.

Filla- Adéu.

Heroïnòman- Adéu, bufona. I recorda el que t'he dit.

Dona- *Surten. En el replà, la Filla es treu les paperines de la butxaca i les dóna a la Germana. Es diuen en veu molt baixa: Ho he fet bé, tieta? Molt, molt, carinyo, molt, vinga, corre, fotem el camp abans que se n'adoni, que jo també m'estic pixant. Surten corrents escales avall. A dintre, l'Heroïnòman escup contra la porta. Camina per l'habitació donant puntades de peu als objectes.*

Heroïnòman- Aquestes... putes! Putes! Em volen fer mal! Putes! Guillades! Retrògrades! Per què em volen fer mal?! Mal!! Mal!!

Dona- *Va cap a la calaixera i l'obre. Veu que el doble fons està aixecat. No troba res. Es desespera. S'atura. S'adona del que li han fet. Una bona jugada, eh? Li entra un atac de fúria. Surt al replà.*

Heroïnòman- On sou? Torneu!! Torneu aquí!!! Merda! Com he pogut ser tan imbècil? Merda!!

Dona- *Entra dins els pis. Comença a desesperar-se. Síndrome d'abstinència. El nerviosisme augmenta. Sent dolor per tot el cos. Llança objectes, crida.*

Heroïnòman- No tinc ni un duro, germanetes!!!

Dona- *Es du les mans a la panxa i es retorça de dolor. S'orina i defeca al damunt. Crida. S'arrossega cap al telèfon. Esbufega. Amb moltes dificultats, marca un número.*

Heroïnòman- Puta! La teva filla... Han estat aquí! Sí. Veniu. Però ja. Ara! Sí. Truqueu-los! Que vinguin, que vinguin, que m'hi portin però ara! Ara! Ara!!! Merda!

Dona- *Penja el telèfon. Cau de genolls. Plora, gemega, es desespera però no mor. No mor. No mor!!!!*

ESCENA VII

Mateix interior. Guionista *i* Dona.

Guionista- Per això la pel·lícula es diria *"Un moment abans de morir".* Durant aquest instant el noi sospesaria definitivament el seu passat, el seu futur -que ja coneix, ineludible futur, llarga vida, dolça mort, dolça vida que seria com una llarga mort- i el seu insòlit present -una lluita,a undilema, ser o no ser, un *judici* fatal. I llavors, el noi tria...

Dona- No.

Guionista- Què, no?

Dona- Que no!

Guionista- Que no, què?

Dona- No m'ho diguis.

Guionista- Vols endevinar-ho?

Dona- No. No vull saber-ho.

Guionista- Per què?

Dona- Em sap greu haver-t'ho de dir.

Guionista- El què?

Dona- És una merda.

Guionista- El què?

Dona- El teu guió.

Guionista- Què... què dius?

Dona- Em sap greu ser tan dura. Ho lamento. És una merda.

Guionista- Per què?

Dona- Com pots... com pots jugar d'aquesta manera amb la vida i la mort?

Guionista- Què vols dir? Jo no jugo amb res.

Dona- És clar que sí. Em sap greu, de debò. M'has decebut. No pot ser. No pots prendre't a la lleugera una cosa tan seriosa com aquesta, de debò, t'ho dic jo i malauradament sé de què parlo. Has passat tot un any deprimit, en baixa forma, angoixat, com un vegetal, i ara veig que t'ha anat fatal; em pensava que quan arrenquessis faries alguna cosa digna, amb cara i ulls, *madura*, intel·ligent, sensible. He esperat fins al final de la història pensant, no, s'arreglarà, s'arreglarà, però res, cada vegada pitjor, la trobo mediocre, tramposa, falsa, i, el que és pitjor, pretensiosa, buida. No pots jugar així amb la gent, de debò, pensa-t'ho bé. Et dic això perquè saps que encara t'estimo i sé que pots fer coses molt bones, coses que ningú no ha fet mai. Però aquesta vegada... Com pots tractar un tema tan bèstia com la mort d'una manera tan... intranscendent, tan frívola? De debò, cada vegada que ho penso ho trobo pitjor, no pot ser... Per què no véns un dia a la feina i veuràs el que és la mort i el sofriment *de veritat?* Perdona'm si sóc massa dura, estic una mica més sensible del compte avui; ens han ingressat un jove d'uns vint-i cinc anys destrossat, un nano que havia sigut el primer de la seva promoció a la universitat, no sé en quina carrera, humanitats o filologia o alguna cosa per l'estil, i estava fet

pols, a punt de treure's la vida, i nosaltres què hem de fer?, què hem de fer segons tu? Parlar-li amb una veu estúpida d'ultratomba a través d'uns altaveus i deixar-li triar, així, com si res, com si es tractés d'un joc o d'una loteria, entre continuar vivint o fotre-li una sobredosi d'heroïna o de metadona o el que sigui i enviar-lo a l'altre barri perquè sigui... perquè sigui... un heroi?!! Sisplau, una mica més de sensibilitat, és UNA PERSONA! No em miris així, sí, t'estic renyant, però pel teu bé, perquè si t'ho penses, rectificaràs i trencaràs ara mateix el que has escrit i t'oblidaràs d'aquesta idea grollera i faràs una altra cosa, una cosa *bona.* Vine demà al Centre, parla amb ell, interessa't per la gent *de debó,* pels seus problemes *de debó,* i fes una pel·lícula valenta sobre ells, sobre les seves aspiracions, les seves frustracions, la seva lluita, les seves mancances, els seus conflictes; deixa't estar de frivolitats i de viatges en el temps i en l'espai i de judicis superficials i immadurs sobre la gent i els joves i el món i la societat i mulla't de debò en els temes i en la vida i fes un guió collonut! Imagina't algú que està a punt de morir, però hi ha algú altre al seu costat que l'ajuda a sobreviure, i això provoca una cadena de supervivències. Perquè la gent s'ajuden entre ells, i poosar això en dubte o jugar amb això... és mesquí. Baix. Vil. La gent sobreviu, la gent *sempre* ha de sobreviure. Aquí sí que tens un bon guió per fer una pel·lícula. Es podria dir *Viure*. O no, millor: es podria dir *Morir*, que és el que ningú no vol, el que ningú no es planteja. Què et sembla, eh?

(Mentre la Dona ha anat parlant, el Guionista ha tingut un fort dolor al braç esquerre, s'ha agafat amb força el braç l'altura del pit, ha tingut una forta fiblada de dolor al pit i problemes per respirar. Quan la dona diu "Es podria dir Viure*", el Guionista té un fort espasme i es queda immòbil amb el cap cot.*
Quan la Dona acaba de parlar, mira el Guionistaa i el sacceja. Aquest cau cap a un costat, immòbil, amb els ulls i la boca oberts.
Ella se'l mira... aterrida?... sorpresa?... Inexpressiva?...).

FI